

Náš tednik

Kronika

kulturno - politično glasilo ·

svetovnih in domačih dogodkov

Poštni urad Celovec 2 — Verlagspostamt Klagenfurt 2.

Izhaja v Celovcu — Erscheinungsort Klagenfurt

LETO XIV./ŠTEVILKA 6

CELOVEC, DNE 6. FEBRUARJA 1964

CENA 2.— ŠILINGA

Osnove občinske demokracije

Iz občinskega zakona in še nekaj predvolilnih misli

Prvo nedeljo v marcu volimo občinska zastopstva. So sicer najmanjša, a najpomembnejša upravna telesa naše demokratične republike, le da se državljani-volilci svojih zadevnih pravic vse premalo zavedajo. Sicer pa je splošni in enaki volilni občinski zakon star komaj šele 44 let, koroški občinski zakon pa je iz leta 1957. Zato danes nekaj več o naši občinski demokraciji.

SAMOUUPRAVA OBČANOV

Najbolj učinkovito vršimo svojo demokracijo kot občani z volilnico v roki, s katero volimo občinske organe. Ti upravljajo za nas občino, urejajo krajevne prilike, upravljajo občinsko premoženje, nadzorujejo gradbene, zdravstvene in druge prilike, skrbijo za pota in mostove. Izven volitev občani lahko odločujejo še v obliki ljudskih glasovanj, če jih zahteva petina občanov ali dve tretjini občinskega sveta. Enkrat na leto vsaj pa mora župan sklicati občane na javni posvet in jim poročati o občinskem delu. V ostalem vršijo občinske posle voljeni organi, ki so občinski svet, občinsko predstojništvo in župan.

OBČINSKI SVET

Kar je parlament v državi, deželni zbor v deželi, to so občinski svetniki v občini. Po velikosti občine jih je 7 do 21 in sestavljajo občinski svet. Njihova važna vloga je razvidna že iz svečane obljube ob prvi seji, ko obljubijo zvestobo državi in deželi ter nadstrankarsko delo za blaginjo občine. Njihova glavna naloga je, da se posvetujejo in sklepajo o občinskih zadevah, katerih naveda občinski zakon kar 43. Naj omenimo nekatere: imenovanje krajev in cest, imenovanje in preklic častnih občanov, volitev župana in članov občinskega predstojništva, razpust občinskega sveta, imenovanje krajevnih predstavnikov, javna dela, javne dražbe, najetja posojil, upravljanje občinskih naprav in ustanov, določevanje letnega proračuna in odobrenje letnega obračuna, kaznovanje občanov v določenih primerih i. dr. Svetniki imajo pravico vpogleda v občinske protokole. Njihova služba je častna, prevzem svetniških dolžnosti in pravic pa obvezen.

OBČINSKO PREDSTOJNIŠTVO

tvori župan z dvema do pet člani-svetniki. Ti so izvršilna oblast v občini in jim načeluje župan. Posebni strokovni in nadzorni odbori jih podpirajo pri občinski upravi. Predstavnik občine navzven in odgovorni poslovodja občine je župan. Njemu je podrejen občinski urad z osebjem, on upravlja in nadzira občinske naprave in dela, on načeluje občinski gradbeni, gasilni, in drugi službi. V slučajih posebne stiske ima župan pravico zasilnih ukrepov in kazni. S svojim delom je odgovoren občinskemu svetu.

OBČINSKO GOSPODARSTVO

Občine imajo dohodeke iz davkov in donosov svojih naprav. Ključni delitve davkov med državo, deželo in občino so za razne davke različni. Vsako leto sestavi občinsko predstojništvo in odobri svet občinski proračun, to je v podrobnih postavkah sestavljen pregled dohodkov in izdatkov prihodnje leto. V izrednem proračunu pa so predvidena izredna dela in njihovo kritje. Ta proračun je osnova občinskega gospodarstva, letni obračun pa izkazuje dejanske stroške in dohodeke minulega leta. Vse te številke so občanom na javni vpogled.

ŠE NEKAJ IZ ZGODOVINE NAŠIH OBČIN
Splošni občinski zakon datira iz leta 1920. Po prvi svetovni vojni smo koroški

Otok Ciper oporišče za NATO?

Da se ne bi vnela na Cipru vojna, ki bi takoj potegnila s seboj Grčijo in Turčijo, so se Angleži in Amerikanci sporazumeli za skupen anglo-ameriški načrt.

Po tem načrtu naj bi poslali na Ciper okoli 10.000 vojakov, med katerimi bi bilo tudi več tisoč Američanov. V NATO silah na Cipru naj bi bile tudi zahodnonemške enote.

Kairo v skrbih

Seveda je zaradi tega najbolj zaskrbljen Kairo, kajti tako bi nastalo blizu arabskega sveta močno oporišče zahodnih sil. Egipčani pravijo, da so zahodne sile same krive ciprske krize, ki jo skušajo sedaj izkoristiti za uresničitev svojih strateških ciljev. Dobro se še spominjajo leta 1956, ko so otok Ciper, ki je bil pod britansko oblastjo, uporabljali za najvažnejše oporišče v vojni z Egiptom. „Zakaj bi bilo potrebno na Cipru teh 10.000 vojakov? To ja presega vsa razmerja, če gre samo za ohranitev reda in miru“ pravijo v Kairu.

Medtem pa so se vršile v nedeljo demonstracije Grkov, tako na otoku Cipru kot v Atenah, ki so proti vojaški intervenciji NATO.

Jedro spora med Turki in Grki na Cipru

Odkar je bila pred tremi leti proglašena neodvisnost Cipra, ni prišlo do tako hudih incidentov kot v zadnjem času. Izbruhnili so nemiri, prišlo je do oboroženih spopadov med ciprskimi državljani grške in turške narodnosti. In padle so nove žrtve.

Ne da bi se spuščal v razglabljanje, kaj je bil neposreden povod za oživiljanje nasilja na Cipru, je treba ugotoviti, da so obstajali ustrezni pogoji in se je postopoma ustvarjalo vnetljivo vzdušje na tem sredozemskem otoku, kjer živi približno pol milijona ljudi. Vlada predsednika Makariosa je večkrat opozorila, da je ciprska ustava že zastarela. Turki, ki predstavljajo 18% ciprskega prebivalstva, so dobili 30% po-

ložajev v državni upravi in 40% v vojski in policiji. Hkrati pa imajo še pravico veta na vsak vladni ukrep, s katerim se ne bi strinjali. Hud zaplet je nastal zaradi šestih ciprskih mest, kjer bi morali po ustavi organizirati „ločene občine“ za ciprske državljane grške in turške narodnosti. Predsednik Makarios je te občine ukinil.

Predsednik Makarios je svoje pripombe v zvezi s sedanjo ustavo predložil v diskusijo predstavniku ciprskih Turkov dr. Kučuku.

Voditelji ciprskih Turkov pa so načelno proti kakršnim koli spremembam dosedanje ustave. Podprla jih je tudi turška vlada, ki je zagrozila z možnostjo intervencije v „obrambo zakonitih pravic ciprskih Turkov“.

Predsednik Makarios je odgovoril, da pomeni to vmešavanje v notranje zadeve. Prišlo je do izmenjave not med Ankaro in Nikozijo, kar je priložilo novega olja na razgrete nacionalne strasti med ciprskimi Grki in Turki.

„Ranger 6“ je padla na mesec

Ameriška vesoljska raketa „Ranger 6“ je v nedeljo, ob 10.24, padla na Mesec. Vendar pa njene televizijske kamere niso prenesle na Zemljo nobene slike Mesečeve površine.

Vzroki neuspeha še niso znani in jih bodo preiskali v naslednjih dneh. Po poročilih francoske agencije je ugotovljeno, da se luči na televizijskih kamerah niso mogle segreti, preden je „Ranger 6“ padla na Mesec.

To je že tretja vesoljska ladja, ki je padla na Mesec. Pred njo so bili „Lunik 2“ in „Ranger 4“.

IX. zimske olimpijske igre v Innsbrucku

Mladina iz 37 držav tekmuje za zlate, srebrne in bronaste lovorike. Do sedaj ima Avstrija: dve zlati, tri srebrne in dve bronasti kolajni. Smo šesti na lestvici.

Točno ob 11.50 so bile otvorjene v sredo, 29. januarja, letošnje zimske olimpijske igre. Predsednik dr. Schärff je v navzočnosti predsednikov z vsega sveta in ogromnega števila gledalcev, ki so napolnili prostor okoli velike skakalnice v Berg Islu, slovesno spregovoril že tradicionalno formulo: „Otvorjam IX. zimske olimpijske igre“.

„Čudež iz Garmischa“ pa se tokrat ni ponovil. Tedaj, bilo je 1936. leta, v okolici Garmisch-Partenkirchna ni bilo snega vse do otvoritve. Ko pa se je začel mimohod reprezentanc, je začelo snežiti in vsi so bili zadovoljni.

Tokrat pa je bilo vreme v Innsbrucku krasno in nebo brez oblakov. Nebo pa se

ni hotelo in se še noče usmiliti, da bi dalo snega, ki je za brezhiben potek zimskih iger tako nujno potreben. K temu se je pridružilo še toplo vreme, ki žre še tisto malo snega in so že gotove zimske panoge v nevarnosti, da jih ne bodo mogli izvesti, tako n. pr. sankanje, bob in slalom za moške.

(Nadaljevanje na 8. strani)

IN SEDAJ: PREZRAČITE OBČINSKE POSVETOVALNICE!

Levica in desnica sta v naših občinah mnogokod na koncu svoje modrosti. Premrzlično sili novi čas s svojimi zahtevami v našo vas. Občinska odgovornost narašča, občinskih nalog je vedno več. Demokracija pa je marsikod na rahlih nogah. Položaj kriči za občinskimi možmi, ki bodo najprej prezračili zatohle posvetovalnice in šli z novim pogumom na delo.

Slovenski odborniki smejo zreti na veliko delo svojih prednikov, na njihov veliki idealizem in njihovo prirodno inteligenco. Zvestoba Bogu in narodu naj sta jim vodilo, odprtost za vse sodobne probleme podeželja, smernica za njihovo težko, a hvaležno poslanstvo. Kulturna in socialna blaginja vseh občanov pa jim bodi cilj njihovega prizadevanja.

Našim naročnikom!

Uprava lista „Náš tednik - Kronika“ se zahvaljuje vsem naročnikom in prijateljem lista za zvestobo v minulem letu. Prosimo vas, da ostanete zvesti tudi v novem letu.

Tej in naslednji številki bomo priložili za tuzemstvo položnice. Kdor ne zmore plačati naročnine za celo leto, naj bi to storil vsaj za pol ali četrt leta naprej. Naročnina za leto 1964 znaša za Avstrijo: za celo leto 80,— šil., za pol leta 40,— šil. in za četrt leta 20,— šil. Posamezna številka stane 2.— šilinga.

Kdor se nas bo spomnil s kakim darom za tiskovni sklad, bo to objavljeno v listu in se mu še posebej zahvaljujemo.

Uprava

- K R A T K E V E S T I -

● Rim je verjetno mnogo starejši, kot so doslej domnevali zgodovinarji. Medtem ko je bilo doslej navedeno leto 753 pred našim štetjem za ustanovno leto „večnega mesta“, je te dni znani italijanski arheolog Massimo Pallottino izjavil, da je Rim obstajal že v 13. stoletju pred našim štetjem.

● „Starši lahko brez skrbi puščajo mladino v naš klub“, je izjavil škof Frederick D. Narborough iz Colchestra (Anglija). Kot igralec na tolkala v krajevnem jazz orkestru skrbi 66-letni škof enkrat na mesec za pravilni ritem in dostojnost.

● V mestu Ibotirama, v osrednji brazilski zvezni državi Bahiji živi Nego de Lo, ki ga daleč naokrog poznajo pod imenom „gospodar kač“. — Kakor hitro se na kakšnem posestvu v Braziliji kaže tako razmnožijo, da začno napadati delavce, tedaj nujno pokličejo Nego de Loja. Točno opolnoči „gospodar kač“ odide na travnik in z živžganjem privabi cele trume kač. Do zore se okoli tega umetnika zbere tudi po več sto kač. Nato mojster nekaj najlepših primerkov kar z golimi rokami izbere za svojo zasebno zbirko, druge pa prepusti pastirjem, da jih pobijejo s palicami.

● Sovjetska zveza je imela sredi lanskega leta 225 milijonov prebivalcev. Od tega je 20 milijonov več žena kot moških. Pravijo, da je to posledica druge svetovne vojne. Sovjetski statističarji so prepričani, da se bo ta neprijetna razlika postopoma zmanjšala.

● Nad 2000 pisem in dopisnic je bodisi vrzel v smeti, bodisi vrnil iz pompo „prejemnik neznan“, „odpotoval“ in podobno pismonoša iz okolice Haaga na Nizozemskem. Ko so mu prišli na sled in ga zaslišali, je svoje početje utemeljeval s trditvijo, češ da je „v tem slabem vremenu preveč naporno capljati po blatnih kolovozih ali ledenih poljskih stezah na samotne kmetije in do drvarskih koč zaradi enega samega pisemca ali celo razglednice“.

● Nenavaden konec zakonskega prepira v Metzu: v navalu ljubosumnosti je mož odrezal svoji lepi ženi konico nosu. S takojšnjo operacijo je spretnemu kirurgu uspelo prišiti odrezani delček, mož se je iskreno pokesal dejanja, vendar so ga dali pod ključ zaradi namere telesne poškodbe.

Krasen uspeh dunajske drsalne revije

Ze v peti številki „Našega tednika - Kronike“ smo pisali, da gostuje slovita dunajska drsalna revija v Celovcu od 5. do 17. februarja.

V sredo zvečer so imeli umetniki te revije svojo premiero, ki je slajno uspela. Občinstvo je bilo navdušeno in je izvajalce nagradilo z dolgotrajnimi aplavzi.

Po prvem delu predstave je izročil župan mesta Celovca vsem solistom te umetniške skupine šopke rož kot pozdrav deželnega glavnega mesta.

Politični teden

Po svetu . . .

OZADJE UPORA NA ZANZIBARU

Po krvavih nemirih na jugovzhodnem afriškem otoku Zanzibaru, o katerih smo poročali že pred tednom, je oblast v tej najnovejši samostojni afriški državi prešla v roke ljudi, ki izhajajo v glavnem iz prokomunističnega tabora.

Na papirju sicer velja kot državni predsednik Abeid Karume, vodja glavne stranke črncev, ki je bolj zmeren, v resnici pa izvaja vso oblast njegov namestnik Kassem Hanga in točasni notranji minister Abduraman Mohamed. Hanga se je šolal v Moskvi, a je v zadnjih letih prešel popolnoma na stran komunistične Kitajske.

Njegova desna roka je notranji minister Mohamed, istotako vnet pristaš Pekinga; on je vodja prokomunistične stranke Umma.

Tretji v tej zloglasni trojici je samozvani „maršal“ Okello (dejansko je bil pred uporom podoficer), ki pa se je vojaško izobrazil pod Nasserjevo zaščito v Kairu. (V zahvalo za to so njegove „čete“ ob priliki omenjenega upora posebno surovo ravnale z Arabci na Zanzibaru!)

Iz dobro poučenih krogov se je naknadno izvedelo, da je bil „duhovni oče“ tega upora in prevrata na Zanzibaru poslanik kitajske republike v Nairobiju (glavno mesto afriške republike Kenije.) Ko Hua; on je namreč ves načrt za to izdelal do podrobnosti in je uporniški „maršal“ Okello prejel od njega celotno maršalsko čepico in epolete. Steber tega državnega udara je bilo 50 oboroženih agentov, izšolanih na Kubi(!).

Tako je torej Zanzibar prešel v komunistično oblast, ki ima namen od tod se previdno skušati širiti naprej po ostalih afriških deželah. Pri tem pa je še odprto vprašanje, ali načrtuje te akcije Moskva oziroma Peking ali pa oba skupno.

FRANCIJA IN LR KITAJSKA

sta še vedno v središču zanimanja svetovne politike. Korak predsednika de Gaulle k priznanju ljudske republike Kitajske je povod nenehnih komentarjev — pozitivnih in negativnih.

Zato je svet nestrpnost pričakoval tiskovno konferenco, katero je predsednik de Gaulle napovedal za pretekli petek. Vseh udeležencev je bilo na njej okoli tisoč (med njimi tudi časniki iz obeh Kitajsk), da slišijo izjave de Gaulle o bodoči francoski politiki na Daljnem vzhodu. Svoje ravnanje v zvezi z LR Kitajsko in z vpostavitvijo diplomatskih odnosov z njo je utemeljil s tem, da je več držav svobodnega sveta to storilo že pred Francijo in da ona s tem korakom nikakor noče izraziti odobravanja sedanjega komunističnega režima.

Nadalje je de Gaulle v obrambo te francoske politike izjavil, da hoče s tem doseči „depolarizacijo“ v vodstvu svetovne politike, kajti spor med Moskvo in Pekingom je ustvaril nov položaj in Francija namerava s svojim priznanjem LR Kitajske nič več in nič manj kot — doseči razcep Vzhodne

ga bloka. Zapadni politiki pa so mnenja, da je to de Gaullovo upanje precej utopistično, kajti bolj verjetno bo zaradi te nenavadne francoske politike na Daljnem vzhodu prišlo do razpoke v zapadnem svobodnem svetu.

Med drugimi de Gaullovimi utemeljitvami je pa zanimiva njegova trditev, da hoče Francija s tem korakom prekrizati račun Kremlju, ki je, po vsem videzu sodeč, hotel vedno bolj spraviti Peking pod svojo nadoblast in na ta način praktično vsej Aziji ukazovati. Zakaj v Aziji si ni mogoče predstavljati niti miru niti vojne, v katero ne bi bila tudi Kitajska (kot najštevilnejša po prebivalstvu) zapletena. Edina rešitev je v tem slučaju po njegovem mnenju doseči, da države jugovzhodne Azije sklenejo med sabo pogodbo o nevtralnosti.

PROCES PROTI NS-ZLOČINCEM

V Frankfurtu v Zah. Nemčiji traja že več dni sodni proces proti 22 krvnikom v zloglasnem taborišču smrti Oswiezinu (Auschwitz), ki je bilo pred devetnajstimi leti osvobodeno. Obtoženi so v njem opravljali različne bolj ali manj odgovorne funkcije (zdravniki, lekarnarji, čuvaji itd.). Pred sodnike in obtožene stopajo priče tako rekoč iz vse Evrope in nekateri tudi od drugod. Vsi ti slikajo in pripovedujejo strašna grozodejstva obtožencev, v kolikor niso že povsem jasno razvidna in dokazana iz zelo obsežne obtožnice, saj gre tu za mučenje in umor tisočev in tisočev ljudi.

Večina nemškega in svetovnega tiska z zanimanjem in s pravim razumevanjem spremlja ta zločinski proces, ki po svoji obsežnosti in po svoji krvočnosti presega vse dosedanje tovrstne procese. Obžalovanja vredno pa je, da ga nekateri skušajo molče preiti oziroma prikazujejo te frankfurtske obtožence kot posameznike, ki so zločine vršili le bolj na lastno pest, dočim tedanja njihova družba nima nič skupnega z njimi. Nikakor nočejo priznati, da je prav ta družba izprijenost teh obtožencev ne samo tolerirala, temveč celo zagovarjala in odobraval v imenu nekakšnih „idealov“. Ta proces v Frankfurtu in vsi njemu podobni so predvsem obtožba tistih političnih sil in idej, ki so neposredno ali posre-

dno omogočile, da so taki moralni izprijenci postali vsemogočni zakon!

V JUŽNEM VIETNAMU

je politični položaj zopet postal nekoliko zapleten. Prejšnji teden je bila namreč strmoglavljena vojaška vlada pod vodstvom generala Duong van Minha, ki je izvedla konec lanskega novembra upor proti državnemu predsedniku Ngo Dinh Diemu in njegovemu bratu, ki so ju tedaj oba umorili. Brez vsakega strela je sedaj prevzel oblast general Nguyen Khanh s pomočjo dveh bataljonov padalcev in oklopnikov; pri tem so zaprli vodjo van Minha in še štiri generale.

Vodja nove vojaške vlade general Khanh je ob prevzemu oblasti izjavil, da so prejšnjo vojaško oblast zato strmoglavili, ker se je zavzemala za nevtralizacijo Južnega Vietnama v zvezi z načrtom francoskega predsednika generala de Gaulle o dosegu nevtralizacije vzhodnoazijskih držav. Po najnovejših poročilih je sedanja državna oblast Juž. Vietnama sklenila prekiniti diplomatske odnose s Francijo in je odločna nasprotnica komunistov.

SOVJETI ZOPET SESTRELILI AMERIŠKO LETALO

Prejšnji teden je neko šolsko letalo ameriških vojaških sil v Zap. Nemčiji zaradi okvare navigacijskih aparatov pomotoma preletelo nekaj kilometrov nad sovjetsko ceno Nemčije v smeri proti Erfurtu in bilo pri tem od sovjetskih lovskih letal sestreljeno. Pri tem so našli smrt vsi trije člani posadke: podpolkovnik Gerald Hannaford, stotnik Donald Millard in John Lorraine.

Ta neopravičen zračni incident je zopet poslabšal nekoliko izboljšane odnose med Washingtonom in Moskvo. Ameriška vlada je vložila sicer protest in zahteva strogo kaznovanje krivcev. Tudi Moskva je poslala protest, trdeč, da ta polet nemške conske meje predstavlja „grobo izzivanje ameriških vojaških oblasti z namenom, da bi poslabšali položaj v Srednji Evropi“.

V ameriški javnosti je ta novi sovjetski napad na neoboroženo letalo povzročil val razburjenja in protestov. Nekaj poslancev oz. senatorjev je že zahtevalo od predsednika Johnsona, naj ukrene vse potrebno, da ZDA prenehajo s pošiljanjem pšenice v Sovjetsko zvezo, ker je to „čuden način, kako se ona njim (t. j. ZDA) zahvaljuje za izkazane usluge“!

. . . in pri nas v Avstriji

GOSPODARSKI RAZGOVORI DR. PITTERMANN V JUGOSLAVIJI

Kot smo že poročali, se je mudil podkancler dr. Pittermann v drugi polovici prejšnjega tedna v Jugoslaviji. V Beogradu se je najprej razgovarjal s predsednikom jugoslovanske zvezne skupščine Kardeljem o vprašanjih, ki zanimajo obe državi.

Nadaljnje razgovore je Pittermann imel s predsednikom jugoslovanskega zveznega izvršnega sveta Stambolićem in nekaterimi jugoslovanskimi gospodarskimi strokovnjaki o možnosti nadaljnje razširitve industrijsko-tehničnega sodelovanja na področju železniškega, cestnega in rečnega prometa, turizma in trgovinske izmenjave med Avstrijo in Jugoslavijo. Dosežen je bil tudi sporazum, da bosta obe vladi podpirali sodelovanje med jugoslovanskimi podjetji in podjetji avstrijske državljanke industrije na tretjih (tujih) trgih.

Dr. Pittermann je sprejel tudi predsednik Tito, ki je v razgovoru pokazal zanimanje za avstrijske gospodarske in socialne prilike kot tudi za povečanje tujskega prometa med obema državama. V ta namen so že bile izdane nekatere potovalne olajšave, ostale pa bodo verjetno sledile še letos. Govorili so tudi o obnavljanju ljubljanske predora; v tej zvezi je Tito obljubil, da se bo tudi on udeležil slovesne otvoritve tega predora, ki bo predvidoma sredi letošnjega poletja. — Precej konkretno so razpravljali tudi o sodelovanju avstrijske državljanke industrije pri gradnji jezov za veelelektrarno na Donavi pri Železnih Vratih (blizu romunske meje).

Iz Beograda je šel dr. Pittermann na krajši obisk v Zagreb, kjer se je razgovarjal s predsednikom vlade LR Hrvatske Spiljakom in z gospodarskimi strokovnjaki med drugim tudi o sprostitev jugoslovanskega izvoza blaga v Avstrijo. — Med svojim obiskom v Jugoslaviji si je podkancler dr. Pittermann ogledal tudi nekaj večjih industrijskih podjetij. Konec tedna se je vrnil na Dunaj.

„STROGO ZAUPNI“ AKTI, TAJNA POLICIJA . . .

Že zadnjič smo deloma poročali o nekem sporu, ki je po vsem videzu sodeč razgibal, a tudi razburil duhove po Avstriji: o premeščanju uradništva v notranjem ministrstvu in pri deželnih varnostnih ravnateljstvih kot tudi orožniških organov — vse po nalogu sedanjega notranjega ministra Olaha.

Ker se je zlasti v politični javnosti pojavljalo zaradi tega vedno večje nezadovoljstvo, so začeli odgovorni činitelji v svojo obrambo razkrivati razne „tajnosti“, ki so bile do sedaj širši javnosti skoraj neznanne. (To je tudi eden vzrokov, da spor dobiva vedno večji obseg!) Prvi je nastopil pretekli tork v avstrijski televiziji notranji minister Olah, ko je dajal odgovore na razna stavljenja vprašanja.

Pri tem je iznesel na svetlo zanimive reči o nadzoru avstrijskega prebivalstva po nekaterih tajnih policijskih organih. Pri tem je zelo ostro grajal ta način kontrole po tajni policiji, katere organi so tako delo opravljali po izkušnjah, ki so si jih pridobili v času dveh nedavnih diktatur v Avstriji. Odločno je izjavil, da bo tem organom že „pristrigel peruti“, da bodo vedeli, kaj se sme oz. mora nadzirati in kaj se ne sme. Razen tega je razkril, da je vseh takih „strogo zaupnih“ aktov o posameznih osebah oz. organizacijah nad 50.000; mnogi od njih vsebujejo podatke in pripombe, ki bi bile komaj vredne „starih klepetulj“. V tej zvezi je napovedal, da morajo taki akti najti mesto, ki jim edino pripada, t. j. v ognju.

Glede na to ravnanje ministra Olaha se je čutila najbolj prizadeta Avstrijska ljudska stranka (OeVP), zato je pretekli petek dobil možnost, po televiziji odgovoriti na Olahova izvajanja njen zastopnik, drž. tajnik notranjega ministrstva Soronics.

Soronics je odločno zavrnil tak način prikazovanja te zadeve kot da bi o sestavljanju teh „zaupnih“ poročil ne vedeli tudi najvišji varnostni organi, temveč naj bi

SLOVENC

doma in po svetu

Zgodovina slovenskega naroda

Državna založba Slovenije pripravlja „Zgodovino slovenskega naroda“ v 12 knjigah pod vodstvom dr. Boga Grafenauerja.

Prvih pet knjig bo dopolnjena izdaja, ki je izhajala zadnja leta. Ostale knjige pa bodo na novo napisane. Šesta knjiga se bo začela z revolucijo leta 1848.

Vsako leto bodo izšle tri knjige. Celotna zgodovina naj bi bila izdana do konca 1967. Enajsta knjiga pa bo „Zgodovinski atlas Slovenije“.

Podoba Ljubljane

V Ljubljani so odprli razstavo „Podoba Ljubljane“ ob potresu leta 1895, ki prikazuje podobo mesta pred potresom in za njim. Otvoritev je vključena v program razstav Mestnega muzeja, ki skušajo prikazati podobo Ljubljane skozi stoletja.

Ladislav Lenček — srebrnomašnik

V Slovenski vasi (Argentina) je daroval 17. decembra lani svojo srebrno mašo g. Ladislav Lenček CM. Požrtvovalni javni delavec ni želel ob tej priliki nikakih zunanjih svečanosti. Toda kljub temu se je zvedelo za jubilej priljubljenega duhovnika in se je napravilo, kar se je v kratkem času pač moglo, da dogodek ni šel neopaženo mimo.

Domači pevski zbor pod vodstvom g. Viktorja Burje je pravtako na tihoma naštudiral dve pesmi v pozdrav jublantu. Pri glavni sveti maši, ki jo skoraj redno daruje gospod jubilant, je pevski zbor v njegovo skromno počastitev zapel pri darovanju Vdopivčev Srebrnomašniku v pozdrav, po obhajilu pa tradicionalno Riharjevo: Srebrnomašnik bodi pozdravljen. Vaščani pa so v tihih molitvah ponavljali zadnjo kitico pesmi: „Bog, ki dobro z dobrim vrača, naj ti trud za nas poplača, naj ti da svoj blagoslov!“

Prošt Leopold Jurca naslednik M. Toroša

Po smrti pokojnega administratorja dr. Mihaela Toroša v Novi Gorici, se je v rimskih krogih zvedelo, da bo za novega apostolskega administratorja goriške administrature imenovan sedanji prošt koprsk stolnice Leopold Jurca.

† P. Rudolf Pivko

V Sydneyu je 26. novembra 1963 umrl po enoletni hudi bolezni za rakom p. Rudolf Pivko OFM.

101 leto stara Slovenka ob Muri

Rojena je v Dokležovju in živi danes v domu počitka v Rakičanu. Nikoli ni bila poročena. Več kot 80 let je bila gospodinska pomočnica pri neštetihi gospodarjih. Bolna ni bila še nikoli, zadnje čase pa čuti starost. Pravi, da ji peša vid, tek pa ima takšen kot v mladosti. Zadnje leto jo je delno zapustil tudi spomin. Veliko imen in dogodkov iz svojega življenja, ki ni bilo lahko, je pozabila.

V New Delhiju nagrajen slovenski šolar

V New Delhiju so slovesno podelili nagrade udeležencem mednarodnega otroškega tekmovanja v risarskih in pismenih izdelkih. Nagrajenih je bilo tudi pet jugoslovanskih šolarjev, med njimi Slovenec Matko Kos iz Ljubljane — za sliko.

Umetniška slika Savinškove

Slovenska umetnica ga. Marijanca Savinškova je napravila v Parizu novo umetniško delo, sliko vojvodskega prestola na Gosposvetem polju.

Osebnih avtomobilov za devize

Po novih odredbah bodo tudi Jugoslavlani lahko uvozili avtomobile, če so bili na delu v tujini več kot pet let. Za uvoz tujih avtomobilov je določena enotna carina — 80% od vrednosti novega avtomobila.

podrejeni uradniki to delali nekako „na lastno pest“. Sicer pa tudi še danes vršijo varnostni organi osebne poizvedbe po nalogu višjih oblasti oz. notranjega ministrstva samega.

V tej zadevi se je pretekli teden oglašil tudi bivši drž. tajnik v notranjem ministrstvu Graf, ki je izjavil, da je bil tak postopek tam običajen tudi že pod bivšima notranjima ministroma Helmerjem in Afritschem (oba člana SPOe); saj sta Helmer in on pravzaprav izvedla novo organizacijo državne tajne policije. Po mnenju Soronicsa in Grafa je tak način reševanja tega vprašanja, kot si ga je zamislil minister Olah, zgrešen, kajti to je naloga celotne vlade.

V prihodnjih tednih se bo verjetno ta stvar že razčistila oziroma rešila — upajmo, da v korist prizadetih in vlade!

Občinske volitve

Listo za volitve je treba oddati do 9. februarja 1964. Predlog mora vsebovati:

1. Ime liste (dvojezično).
2. Ime kandidatov. Dodati moramo rojstno leto kandidata, njegovo rojstno in družinsko ime, njegov poklic ter naslov. Vsi kandidati morajo pismeno izjaviti, da so pristali na kandidaturu. Izjavo priložimo volilni listi.
3. Ime, poklic in naslov osebe, ki vloži volilno listo in na katero se naj obrača občinska volilna komisija v zadevah predložene liste (Zustellungsbevollmächtigter Vertreter).
4. Volilni predlog mora podpisati najmanj še enkrat toliko oseb, kot jih je zastopanih v občinskem svetu (Gemeinderat). Na vsak način pa poskrbite za več podpisov, kot jih je potrebnih. Tudi pri osebah, ki podpišejo volilni predlog, je treba navesti imeni, poklic, naslov in rojstno leto.

TERMIN

Do 20. februarja 1964 je treba sporočiti občinski volilni komisiji volilne priče. Lahko sporočite imena volilnih prič istočasno, ko oddaste volilni predlog, torej našo listo.

V slučaju kakih nejasnosti se obrnite na Narodni svet koroških Slovencev, Celovec, Viktringer Ring 26 (tel. 04222, 4358).

Ravnatelj Franc Aichholzer

OSEMDESETLETNIK

Cetudi dandanes vsled vsestransko izboljšanih razmer 80-letnica ni več tako izreden dogodek kot pred nekaj desetletji, je vseeno povod za veselje in pozornost do tistega, ki jo obhaja v čilem dušnem in telesnem stanju. Saj šteje celo knjiga vseh knjig take med posebne izvoljence. Tak jubilej praznuje v teh dneh vsem ko-

roškim Slovincem dobro znani narodni delavec ravnatelj g. Fran Aichholzer, ki mu pri tej priliki izražamo naše iskrene čestitke.

Na svojem prijaznem gostoljubnem domu v „Dobju“, kjer so prej enkrat od tujerodne oblasti postavljeni nemški grofje kot nadlastniki te zemlje krstili nekega pri dobjem gozdu naseljenega slovenskega kmeta s sedanjim nemškim imenom, lahko gleda naš jubilar v ponosnem zadovoljstvu nazaj na zvesto in bogato izpolnjeno življenje. To življenje je potekalo, kot običajno pri vseh slovenskih javnih delavcih po strmih poteh lastnih nepretrdnih naporov in globokih nižinah bolečega razočaranja, nepriznanja in zlonamerne podtikovanja. A tudi vse od podivjanega renegatskega sovraštva mu prizadete krvave krivice ga niso mogle spraviti z ravne pravične poti ali ga upogniti, kaj se le streti!

Ustanovitelj „Koroškega Slovenca“

Vsaj nekaj točk njegovega zaslužnega delovanja ne moremo zamolčati. Ko je vsled razvoja znanih posledic prve svetovne vojne slovenski življenj na Koroškem navidezno odrevenel, ga je poklical naš jubilar — akoravno sam skozi štiri leta brez službe — iz te otrplosti k novemu življenju s tem, da je s pomočjo bratskih Čehov na Dunaju ustanovil in od začetka tudi vodil novo glasilo: „Koroški Slovenec“. Zanimivo je, da je že ime samo silno razburilo naše narodne nasprotnike: vse tiste, ki so že od začetka v ogromni večini, brez razlike strank, hoteli v rajh in hoteli to celo že v prvi ustavi postaviti na čelo, če bi jim tega ne bili zabranili zmagovalci. Togotili so se, da bi se naš list vsaj glasil „Slovenski Korošec“. Tako tedaj! A danes se to taji, ker so med nacistično invazijo njih „učenjaki“ na nacistično komando iznašli med koroškimi Slovenci „vindišarsko“ narodnost. Da so pa naši nasprotniki izhajanje „Koroškega Slovenca“ bili prav ocenili, je pokazal dejanski uspeh, preko katerega objektivni zgodovinarji tudi danes ne mo-

rejo mimo. List je v resnici postal trdna podlaga, na kateri se je zbral kader zanesljivih in vztrajnih volivcev, ki nam je dajal dosledno 2 slovenska deželna poslanca in več občinskih županov. To ostane pribito.

A ne le na političnem polju, sodeloval je naš jubilar tudi povsod še na gospodarskem in izobraževalnem sektorju. Koliko potov je opravil — slovenski javni delavci nimajo doklad — bodisi k centralnim sejam in sestankom, bodisi k lokalnim prireditvam in dajal praktične nasvete, posebno še, dokler ni bil v poklicni službi in potem ko je bil zopet prost. A ravno v tej službi kot učitelja so ga nasprotniki več kot polovico njegove službene dobe z vso doslednostjo „zastupljevalcev duš“, kot jih imenuje nemški univ. profesor ddr. Hilckmann v Mainzu, držali daleč proč od šol s slovenskimi otroki. Le v prvih letih je mogel delovati med svojim ljudstvom, a tudi tukaj je moral pred renegatskimi denuncijanti zbirati zrelejšo mladino na krajih, ki bi jih marsikateri današnji patentirani demokratje ogorčeno zavračali, da jih je mogel učiti v materinščini in drugih praktičnih predmetih. Zato pa je bil pri dobrih ljudeh povsod priljubljen in so ga tudi pristni protestantski Nemci, med katerimi je tudi nekaj let deloval, visoko spoštovali, ne le radi njegovih šolsko vzgojnih metod, temveč tudi vsled prijetnih družbenih lastnosti. Toda na merodajnih mestih vsi ti trudi in uspehi niso ne le našli nobenega

priznanja, narobe, vsako dobro delo in dejanje je bilo pri renegatih in njihovih izkoriščevalcih označeno s črno piko. Znano pa je, kot nam je že v šoli vedno poudarjal profesor, da že dve piki dasta črto, ki je nazadnje pri jubilaru segala do KZ.

Vsak normalen človek bi pričakoval, da je bilo temu konec vsaj po zlomu nacizma. Pa ni bilo tako. Tudi po letu 1945 so se te praktike še nadaljevale. Temu se pa seveda nihče ne bo čudil, če je moral celo že prej navedeni nemški strokovnjak za manjšinska vprašanja ddr. Hilckmann ugotoviti, da ta „nemškonacionalna klika“, ti poborci za „nemštvo“, ki so mnogokrat sami slovenski renegati ali potomci takih, „da na Koroškem sedijo zopet iste osebe na odličnih mestih“. Posrečilo se jim je celo premotiti tudi še nekatere osebe tedanje zasedbene angleške oblasti. A tudi to našega jubilara ni prestrašilo. Deloval je po svoji vesti naprej, posebno v korist ačee se šolske mladine, za katero je ustanovil šolski list „Mladi rod“, da vsaj nekoliko odpomore, pomanjkanju slovenskih šolskih knjig.

Ne moremo pa končati teh spominskih vrstic, da ne bi omenili vsaj še kratko posredovalnega delovanja jubilarovega v bližnji, posebno domači okolici. Gotovo niti on sam ne ve približno, koliko potov, časa, spisov, stroškov je v vseh teh letih žrtvoval za razna posredovanja v najrazličnejših zadevah in to za vsakogar, prijatelja in tudi neprijatelja. Lahko je mogel reči s tistim rimskim cesarjem: „Nulla dies sine linea“. Ni ga bilo dneva brez dobrega!

In zato mu želimo vsi na njegov častni dan: Bog ga ohrani takega še mnoga leta!

Ob Prešernovem dnevu

zeju in ga je sedaj odstopil v iste namene mestu Kranju.

Na Dunaju pa so odkrili že pred 14 leti

PRESERNOVO SPOMINSKO PLOŠČO

Slovenski pesnik dr. France Prešeren je bil v času svojega visokošolskega študija na Dunaju domači učitelj poznejšega nemškega pesnika grofa Antona Auersperga,

znanega s pesniškim imenom Anastazij Grün — Zelenec.

Prešeren je prišel leta 1821 v tretji letnik dunajske univerze in je dobil mesto domačega učitelja v Klinkowströmovem zavodu, kjer je bil gojenec tudi dolenski krajan grof Auersperg. Prešeren in njegov dijak sta postala izredno velika prijatelja. Prebrala sta antične klasike Ovida in Homerja, Hesioda, Evripida, Sofokleja in druga dela. Petrarko in njegove sonete sta spoznavala, ter Boccaccia in njegove novele.

Zanimivo je, da je danes na stavbi, ki stoji na kraju, kjer je bil v prejšnjem stoletju Klinkowströmov zavod, spominska plošča, ki slavi oba prijatelja — somišljenika: učitelja Prešerna in dijaka grofa Auersperga.

Napis na plošči se glasi takole:

Den Völkern ein Vorbild
Hier schlossen Freundschaft fürs Leben
FRANCE PRESEREN
der slowenische Dichterst und
ANASTASIUS GRÜN
der österreichische Freiheitssänger
Wiener Verkehrsverein 1950. Slavia viennensis.

Prosti prevod spominske plošče je takle: Ljudstvom za zgled: Tu sta sklenila do-

Ljubljanska opera bo gostovala v Celovcu

V okviru kulturne izmenjave med Koroško in Slovenijo bo ljubljanska Opera gostovala meseca marca v celovškem Mestnem gledališču. — 7. marca bodo uprizorili Verdijevo opero „Macbeth“. S to opero hočejo počastiti dva znamenita jubileja Shakespeara (izgov. Sékspira — angleškega dramatika) in Verdija (italijanskega komponista). Dne 8. marca pa bodo dali Wolf-Ferrarijevo komično opero „Zdraha na trgu“.

V zameno bo v Ljubljani gostovala konec marca celovško Mestno gledališče z Raymondovo opereto „Modra maska“.

SLOVENSKA FILHARMONIJA V CELOVCU

V okviru kulturne izmenjave med Koroško in Slovenijo so predstavniki obeh dežel sklenili, da bo v Celovcu gostovala tudi Slovenska filharmonija in sicer v začetku meseca maja.

smrtno prijateljstvo France Prešeren, slovenski pesnik-knez, in Anastazij Grün, avstrijski pesnik za svobodo. Ploščo so odkrili leta 1950 dunajsko Tujskoprometno društvo in dunajski slavisti.

Imenovana spominska plošča je na sedanjosti stavbi na malem Schlesingerjevem trgu 4 (Schlesingerplatz 4) v VIII. okraju. Kakor je znano, je vele mesto Dunaj razdeljeno na 22 občin. Kdor pride danes na Dunaj, bo našel stavbo zlahka, saj je na njej napis: Amtshaus. Pred poslopjem je manjši park.

Kdor pride na Dunaj, naj obišče ta trg, ki je tako pomembno povezan z usodo našega slavnega pesnika. Spominjal se bo časov, ko je bil naš mladi Ribičev France v letih 1821—1822 v zavodu za domačega vzgojitelja, za tako imenovanega „hofmeistera“, kakršen je bil njegov uradni naziv. V tem zavodu je bilo tiste čase še več slovenskih dijakov za „hofmeistera“, tako Kovač, poznejši univerzitetni profesor v Innsbrucku, pa Matija Golmajer in drugi, kar je znak, da so bili slovenski dijaki zelo priljubljeni domači učitelji „hofmeisteri“.

DR. FRANCE PRESEREN

UCENEC

Klel je neki mlad učenec
pust na pepelnico jutro,
te besede je govoril
v jezi svoji tisto uro.

O, predpust, ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Ti med materne petice
si poslal požrešno kugo,
si mošnjico mi rejeno
d'jal popolnoma na suho;
stari oča se bo praskal,
gledala bo mati čudno,
malo pénczov¹ poslala,
dokaj bota mi naukov;
vendar to bi še prenesel,
to še ni največje hudo.

O, predpust, ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Sem obesil zavolj tebe
dokaj časa uk na kljuko;²
treba preučevati bode
več noči s prižgano lučjo,
dolgo si glavo beliti,
da popravim spet zamudo;
vendar to bi še prenesel,
to še ni največje hudo.

O, predpust, ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Si omožil dokaj deklic,
in med njimi mojo ljub'co,
mlado deklico nezvesto,
lepo Reziko nemškuto³,
za katero rad bi dal bil
kri, življenje, svojo dušo. —
Da si njo mi ti omožil,
oh, to je največje hudo!

¹ peneczov = denarja

² uk na kljuko = obesiti šolsko torbo na klin; prenehati z učenjem

³ Nemškuta = Nemka

Z žičnico na vrh Pece

11 km dolga in prevozna cesta pelje 1700 m visoko. — Starodavna Peca, gora našega kralja Matjaža, je bila nedavno prizorišče važnega dogodka. — Na svečan način so predali prometu dve smučarski žičnici.

Otvoritev je bila lahka. Kaj pa delo, ki je vse to zmoglo? Saj je vendar predpogoj, če hočeš do žičnic, dobra cesta. V začetku je res kazalo, da iz te moke ne bo kruha. Bilo je mnogo črnogledov, ki so svarili češ, da je to nespametno.

In vendar se graditelji niso ustrašili naporov in zaprek, ki so jih srečavali na vsakem koraku. Tudi tokrat je morala kloniti narava pred človeško tehniko. Buldožerji so žrli zemljo meter za metrom in si krčili pot do vrha. Drevesni velikani so padali pod sekirami in žagami, dokler ni bila konč-

no po treh letih trudapolnega dela zgrajena 11 km dolga cesta, ki je prevozna celo leto.

Cesta vodi do planine Sedmih koč, 1700 m nadmorske višine. Tako je naša siva Peca odprta poleti in pozimi za tujski promet. Gostje prihajajo od vsepovsod in že se kažejo uspehi na tem področju.

Slavnostni otvoritvi so prisostvovali: deželni glavar Wedenig, okrajni glavar dr. Wagner, deželni svetnik Rader, Bistriški in pliberški župan in množica drugih ljudi.

† DR. FRANC KOLTERER

V Celovcu je v torek po daljši, hudi bolezni umrl upokojeni zdravnik dr. Franc Kolterer v 76. letu starosti. Pokojnik je bil doma na Spodnjem Štajerskem, kjer je bil več let kopaljski zdravnik v znanem zdravilišču Rogaška Slatina.

Pogreb bo v petek, dne 7. februarja t. l., ob 3. uri popoldne na mestnem pokopališču v Celovcu (Annabichl).

GLINJE

(Obletnica † Jožefa Dobernika)

Minilo je eno leto, ko v glinjski fari nimamo več stalnega dušnega pastirja. Po dolgi in težki bolezni so nas namreč 3. februarja lanskega leta zapustili naš dobri in goreči župnik, č. g. Jožef Dobernik. Čeprav so že vse leto poprej tako bolehal, da so morali imeti pomoč iz sosednje fare, smo vendar živo čutili, da se gospod župnik tudi v bolezni za nas daruje, kakor so se žrtvovali, dokler so še bili pri zdravju. Vedno bolj se zavedamo, kaj so nam bili. Iz vsake njihove besede je odmevala čuječa skrb za dušni blagor glinjskih faranov.

Čeprav gospod Dobernik ne počivajo na našem pokopališču, kjer bi nagrobnim spomenik pričal o njihovem dolgotrajnem delovanju v naši fari, pa stoji v Medborovnici še vse lepši spomenik, katerega so si sami postavili par let pred smrtjo. To je lepa kapelica škofa Pavliča, glinjskega rojaka. Spominjamo se še, s kako skrbjo in ljubeznijo so se gospod župnik trudili za to kapelo, pri kateri so tudi svete maše v polletnih mesecih ob nedeljah.

Kljub visoki starosti in stalni bolehnosti so g. župnik v zadnjih letih oskrbeli farni cerkvi še zvonove, cerkev v Zdolah notranje obnovili in prenovili celotno župnišče.

Gospod Dobernik počivajo na rožeškem pokopališču; umrli so namreč na svojem domu v rožeški fari, kjer so tudi dolga leta bili župnik. Ker bi na letno sveto opravilo za rajnim gospodom moglo iti le malo glinjskih faranov, so že v jeseni poromali na njihov grob glinjski cerkveni pevci in verniki s svojim dukovnikom g. provizorjem iz St. Janža, ki že vse leto opravlja našo župnijo.

Na obletni dan smrti, 3. februarja, smo imeli sveto mašo za rajnim gospodom župnikom. Sveto mašo so darovali: mil. g. kanonik Zechner. Zelo lepa udeležba je pokazala, da glinjski farani niso pozabili na dobrega gospoda Dobernika in ga hočejo ohraniti v najlepšem spominu.

BRANČA VES

En teden po pogrebu blage Dovnikove matere je Gospod nad življenjem in smrtjo poklical dragega **Pavla Boštjančiča**, pd. starega Kovača in Baštijevega očeta iz Branče vesi v večnost.

Pokojni oče je bil res oče, ki je bil vse svoje življenje zvest Bogu in narodu, steber in korenina prave slovenske družine. Po poklicu je bil kovač. S pridnostjo in jekleno voljo si je koval srečo za življenje in vzgajal svoje številne otroke v pravem krščanskem duhu. Rad je hodil ob stanovskih nedeljah k svetim zakramentom in črpal iz stanovitne molitve vedno novih moči za vršitev svojih težkih družinskih in očetovskih dolžnosti. Tako je imel veliko milost, da je na dan pred svojo smrtjo pri polni zavesti in pobožno prejel svete zakramente in tako dobro pripravljen izdihnil svojo dušo.

Velika množica pogrebcev se je zbrala pri Kovaču v Branče vesi, da moči za dušni mir pokojnega, ki je dosegel visoko starost 86 let, in ga spremlja na njegovi zadnji poti v farno cerkev, kamor je v svojem življenju tako zvesto hodil. Na domu je blagoslovil krsto njegov sorodnik č. g. Jožef Boštjančič, župnik v Apačah ob asistenci č. g. Rudolfa Safrana. Pogrebno sveto mašo in pogrebne obrede je imel č. g. župnik Stih, ki je v svojem zahvalnem nagovoru poudarjal zlasti lep zgled pokojnega skrbnega družinskega očeta in globokovernega moža.

Baštijev oče je bil kot narodnjak naročen na naše liste in jih do zadnjega z velikim zanimanjem bral. To, kar je bilo očetu dragega in svetega, naj bi sedaj naprej ohranili in gojili njegovi potomci. Bog mu bodi bogat plačnik in daj njegovi duši večni pokoj.

Pri nas na Koroškem

Rož in Gure žalujejo

Nihče si ne bi mislil, da bo začeto novo leto prineslo ugledni Brodnikovi družini v Spodnji venci tako težko preizkušnjo.

V četrtek, 30. januarja je bil **Rupert Jesenko**, pd. Brodnik, posestnik in kmet, še v Celovcu po opravkih. Zdrav, čil in močan je šel od doma, kakor smo ga vsi poznali, in ni slutil, da gre za vedno.

Na večer se je vračal s svojim traktorjem domov. Med vožnjo pa se je zgodila na ledeni poti na klanecu blizu njegovega ljubljene doma strašna nesreča. Traktor se je prevrnil in dragi Rupij je obležal pod vozilo mrtev. Šele čez nekaj časa so dobili mrtvega. Strašen je bil ta udarec za Brodnikovo družino, ki je znana po vsem Rožu. Saj zapušča ženo s tremi otroki.

Že pred 9. leti je umrla njegova blaga mati, nekaj let prej njegov dobri oče. Tako je moral mladi Rupij že v rani mladosti prevzeti vse skrbi gospodarstva. Ustvaril si je družino in posvetil njej svoje mlade moči in svojo očetovsko ljubezen. Lani mu je KELAG odkupila dom, ker bo tam nastala elektrarna. Bila je to za njega velika skrb in težka odločitev. Z vso marljivostjo je začel zidati novo hišo, ki je pa ni mogel več dokončati. S starim, ljubljanim domom je utonilo tudi njegovo mlado, pridno življenje.

Se nikdar se ne spominjamo, da bi bilo pri kakšnem pogrebu v Velinji vesi toliko pogrebcev kakor v soboto, 1. febr. 1964, popoldne pri tem žalnem sprevodu. Dokaz je to, kako sta zajeli žalost in globoko sočutje ljudi daleč preko domače fare. Na domu je blagoslovil č. g. župnik Stih iz Bilčova truplo pokojnika. Do srca so nas ganile pesmi bilčovskega moškega zbora, ki mu je zapel: „Gozdič je že zelen“ in „Polje, kdo bo tebe ljubil“. Zalni sprevod je vodil č. g. Rudi Safran, ki je imel za rajnega tudi slovesno mašo, zadušnico.

Ob odprtem grobu se je č. g. župnik poslovlil od rajnega Rupija - Brodnika in rekel med drugim, da je prišla ta huda nesreča kakor blisk z neba nam vsem v resen opomin, da moramo biti vedno pripravljeni. Njegovo dušo je priporočal pobožni molitvi in blagemu spominu ter se zahvalil za tako veliko udeležbo, posebno še č. šolskim sestram iz St. Jakoba, pevcem, požarni brambri in č. g. Safranu, ki je prišel iz Celovca.

Težko prizadeti ženi-vdovi in sorodnikom izrekamo ob tej veliki, nenadomestljivi izgubi globoko sožalje in sočutje. Božje misli niso naše misli, božja pota niso naša pota. Naj vas tolaži misel, da se je zgodila, četudi človeško sojeno nedoumljiva — božja volja.

Dragi Rupij, odpočij se v blagoslovljeni zemlji poleg svojih dragih staršev. Tvoja duša pa naj uživa večni mir pri Bogu. Na svidenje v večnosti!

O tej nesreči še podrobneje poroča
Rupijeva mama

V četrtek, 30. januarja, se je smrtno ponesrečil Rupert Jesenko, pd. Brodnik, ko se je od svojih poslov vračal s traktorjem domov.

Na cesti v klanecu se je led nakopičil in traktor je zdrknil po robu, se prevrnil in pokopal pod seboj mlado življenje! Zgodilo se je to že čisto blizu doma. Nekdo, ki se je pripeljal iz Bistrice, je to videl, — pri traktorju je še gorela luč — in je obvestil orožnike in zdravnika na Bistrici. Iz Celovca je prišla poklicna požarna bramba, dvignila traktor, kateri ni imel dosti poškodb, mladega moža pa so dvignili mrtvega in ga peljali na dom. Traktor mu je ležal čez prsi in je moral biti takoj mrtev. Žena je bila z otroki že v postelji in so jo potem poklicali.

Pri Brodniku je bila lepa kmetija, tako da se je lahko trdilo: ta je kraljič! Hiša na samem, vse polje okrog na ravnam, pa je bil tudi brod, ki je donášal potrebne dohodke.

Napredni svet pa je zahteval že marsikatero žrtev in tako je bilo tudi pri Brodniku. Dravska podjetja so posestvo odkupila in mladi kmet je moral misliti na drugi dom. Izprva je hotel kupiti kako hišo,

a se je nazadnje le odločil, da pozida hišo na tem polju, kar mu je še ostalo. To je malo više od Drave in tam je začel tudi zidati. Hiša je zdaj v surovem stanju v stari hiši pa bi mogli še ostati do marca.

To je tega mladega moža čisto strlo, večkrat je dejal: „Tako posestvo, kot sem ga jaz imel — pa moram zapustiti.“ Težko mu je bilo misliti na to, da bo moral vzeti slovo od hišice očetove, pa se je poslovil od nje za vedno!

Z mlado vdovo s tremi otročiči, vse sočustvuje. Bila je doma v zgledni krščanski družini pri Muškovniku in s seboj je prinesla globoko vernost, kar ji bo zdaj v tako bridkih urah v veliko tolažbo.

Še pred štirinajstimi dnevi je dejal njen mož: „Meni se bo še zmešalo, preden bo gotovo, lahko bi mirno živeli na svojem domu, pa nam vse to prizadeva toliko skrb in dela, toliko bridkosti in žalosti.“ Govoril ni mnogo, ves zamišljen je bil. Večkrat je dejal: „Če pogoriš do tal in je vse uničeno — spet pozidaš, spet stoji dom še lepši in še si doma. Ta izguba se pa ne da preceniti in nadomestiti.“

SPOMINČICA RUPIJU NA GROB

Dragi Rupej!

Smrtna nesreča te je nenadoma iztrgala iz kroga svojcev ter nas vseh, ki smo te poznali kot dobrega človeka in sosedu. Sosedu, da! Saj si večkrat prihajal med nas Svečane, se s svojo ženo udeleževal nedeljske maše ter se rad ustavljal med nami v prijetni domači družbi. Ne bi mogel reči, kaj nas je tako povezovalo med seboj, ali pristna domačnost, ki jo je še dihala tvoja beseda, ali dejstvo, da si z onega brega Drave prišel večkrat med nas kot človek, s katerega usodo je bilo pač povezano tudi naše življenje? Oboje, kaj ne? To je pokazal tudi tvoj pogreb; že dolgo ne pomnimo takšnega, kot si ga bil deležen ti, dragi Rupej. Zdi se mi, da so se vsi pogrebci zavedali, kaj so zgubili s teboj, zadnjim brodnikom. Ko veš za vse, kar je povezanega z Brodnikovim domom ob Dravi, se ne čudiš, da so te prav v njem položili na mrtvaški oder. Preveč si živel z njim, s tradicijo te hiše, katere gospodarji so veljali vedno za vzorne, ustrezljive, ponosne na dom in zemljo ob njem.

Novi čas s svojimi stroji, ki se vjedajo vedno bolj tudi že v naše doline in obrobne vasi ter domačije, je izpodrinil še tvojo družino iz doma ob Dravi.

Prijel si za kramp in lopato, spoprijel se s časom ter sezidal svojim na ravnini hišo, ki pa bo dom šele, ko bo v njem zaživel novo življenje, življenje sicer tvoje krvi, vendar brez tebe, ker je Bog tako hotel. On bo varoval tvojo družino, otroke ter jih po materni vzgoji, ljubezni in žrtvah žene pripravil na življenje. Prežeti bodo s tvojim duhom, z duhom tvojih očetov, z duhom ljubezni do vsega, kar je v zvezi z našo zemljo, domačijo, z dobrim, plemenitim. Kajne, Rupej, za to boš skrbel tudi ti, saj si tako blizu Boga! On te bo uslišal ter krepko stal ob strani tvoji ženi, ki veruje tako zvesto vanj in tako vdano prenaša, kar ji je naložil On, gospodar naših usod.

In zdaj „Srečno, Rupej, na svidenje!“

Svečan

SVEČE

(Vrhovnikove Mojce ni več)

V četrtek, 30. januarja, smo se poslovili od gospe Marije Lederwasch, pd. Vrhovnikove Mojce. Rajna je bila pri sosedih in sovaščanih zelo spoštovana.

Njeno življenje se je pričelo leta 1875 pri Vrhovniku v Svečah. Mojca je bila najstarejša od štirih deklet in tudi naslednica na posestvu. Tri sestre še živijo, so vse že nad 80 let stare. Dekleta: Barba, Katra in Genovefa so bile izvrstne pevke. Mojca pa ni znala peti. Oče so zmeraj rekli: „Mi bomo na koru peli, Mojca bo pa pri orglah meh nategovala.“ V družini so veliko peli, veliko molili, veliko delali in bili ob tem srečni. Mojca se je poročila 1904 z Jožefom Lederwasch. Otrok v zakonu ni bilo. Tudi kot žena je veliko delala. Če je bilo treba,

URADNE URE

Pisarna Narodnega sveta koroških Slovencev, Krščanske kulturne zveze in Kmečke-gospodarske zveze je odprta:

ob ponedeljkih, sredah in petkih od 14.30 do 18.00;

ob torkih in četrtek od 8.00 do 12.30.

Naše prireditve

Katoliška podeželska mladina iz Pliberka priredi v nedeljo, 9. febr., ob pol 3. uri pri Božjem grobu zabavno veseligo v treh dejanjih

„SVOJEGLAVČEK“.

Igro bodo ponovili v torek, 11. febr., ob 7. uri zvečer v Libučah pri Marinu.

Vsi srčno vabljeni!

Vabilo

na koncert Veselih študentov, dne 7. febr. 1964, ob 20. uri v kinodvorani (Dorfgemeinschaftshaus) na Bistrici v Rožu.

Sodelujejo: Veseli študentje; tamburaši iz Sveč in St. Janža; pevski moški zbor iz St. Janža; brata dr. Anton in Hanzl Feinig.

Program: Avsenikove in moderne melodije, domače in umetne pesmi.

Humor in povezavo: prof. Franc Inzko.

Vsi prisrčno vabljeni!

Vabilo

Farna mladina Dobrla ves vabi na pustno prireditev: „Dva para se ženita“, ki bo v nedeljo, 9. febr., ob pol 3. uri popoldne v farni dvorani v Dobrli vesi in zvečer ob pol 8. uri pri Pušnji v Grabalji vesi.

Prisrčno vabljeni!

Slovensko prosvetno društvo „Rož“ v St. Jakobu v Rožu, vabi na igro

„MOČ UNIFORME“,

ki bo v nedeljo, 9. februarja, ob pol 3. uri popoldne in ob 19. uri zvečer.

Na pustni torek pa ob 19.30 v farni dvorani.

Vsi, ki se hočete pošteno nasmejati, prisrčno vabljeni.

Vabilo

Farna mladina St. Lipš priredi na pustni torek, 11. febr., ob pol 8. uri zvečer v farni dvorani

VESEL PUSTNI VEČER.

Na sporedu so šaljive enodejanke. Kdor se hoče pošteno nasmejati, naj pride na pustni torek v farno dvorano v St. Lipš.

Objava

Mladjevcji bomo v ponedeljek, dne 17. februarja 1964, ustanovili svoj klub. Ustanovni občni zbor bo v 3. dvorani Delavske zbornice v Celovcu. Pričetek ob pol treh.

Prijatelji mladine in slovenske kulture iskreno vabljeni. Posebno vabimo vse študente. Na sporedu je referat „Obraz mladja v luči našega časa“ (Flori Lipusch).

Občni zbor je vsem dostopen!

Za pripravljalni odbor
Lojz Popič

je sama orala, sejala in sekla. Bila je zelo skrbna gospodinja. Mož je umrl leta 1956. Rajno je v starosti zadel še križ dolge bolezni. Skoro tri leta je bila priklenjena na posteljo. Voljno je nosila ta križ, ves čas je bila prisrebna. V času, ko so v Svečah ustanovili izobraževalno društvo „Kočna“ je Mojca med prvimi pristopila in vneto sodelovala. V hiši so zmeraj spoštovali in brali slovenske knjige in slovensko časopisje. Bila je prava korenina, verna in delavna. Naj ji Bog poplača ves trud, naj ji sveti večna luč.

BISTRICA V ROŽU

(Nesreča ne počiva)

Ko je jutraj, 15. januarja, odhajal **Franc Scharnagl** na delo v Celovec, pač ni slutil, da preživlja zadnje ure svojega življenja. Zaposlen je bil pri železnici kot ključavničar. Bil je dober mož in skrben oče ter ustrezljiv sosed.

Vest o njegovi nagli, tragični smrti je vso farno globoko pretresla. Nihče ne ve, kako je prišlo do tega, da ga je povozil in strašno razmesaril vlak. Šele decembra lani se je z družino preselil v novo hišo. S pridnim delom svojih rok in z varčnostjo je pripomogel družini do lastne strehe.

V soboto, 18. januarja, ga je nepregledna množica znancev, prijateljev in sorodnikov spremljala na pokopališče v Svečah. Posebno moških je bilo veliko. Naj se spočije v Bogu, žalujočim svojcem iskreno, odkritosrčno sožalje.

Pri nas na Koroškem

KOTMARA VES (Pustna prireditev)

Kakor vsako leto je tudi letos farna mladina pripravila na Svečnico lepo uspešno pustno prireditev. Posebne pohvale vredna je velikodušnost farne mladine, ki je podarila čisti dobiček za popravilo podružne cerkve v Št. Gandolfu. Na sporedu so bile sledeče igre:

1. Kmet in fotograf; 2. Ženin in nevesta pri izpraševanju; 3. Nevesta iz Amerike; 4. Mož-kuhar. V odmorih je pa prepeval moški zbor pod vodstvom g. organista Fridreja Perkoniga. Farna dvorana je bila tako popoldne kot zvečer do zadnjega kotička zasedena, znamenje, da so ljudje kljub radiu in televiziji še vedno željni iger. Na odru so nastopili ne samo že izkušeni stari igralci, temveč tudi komaj šoli odrasli novinci, ki so kar lepo rešili svoje vloge.

BILČOVS

(Letno poročilo — smrtna kosa)

Lansko leto smo, hvala Bogu, še kar dobro preživeli. Bili smo obvarovani večjih nesreč in nezdov. Tudi letina je bila povprečno zadovoljiva. Na novo leto smo slišali letno poročilo in zvedeli, kako je v naši župniji. Preteklo leto je Bog odpoklical 9 faranov v večnost. Novorojenih otrok pa je bilo 36, torej štirikrat toliko kakor smrtnih slučajev. To je znamenje, da imamo še mnogo življenjske volje in sile. Sveti zakon je pred Bogom sklenilo 10 parov. Povedali so nam tudi, koliko smo darovali pri raznih darovanjih in za potrebe cerkve. Tako smo z novim upanjem in najboljšimi željami začeli novo leto.

Pa že drugi dan smo imeli pogreb nad vse dobre in blage Dovnikove matere, **Te-rezije Spitzer** v Stranjah. Hodila je dobra mati še k svitnam in naenkrat se razglasi vest, da je hudo zbolela. Dovolj je bilo trpljenja in Bog jo je vzel iz solzne doline v nebesa.

Pokojna mati je posvetila vse svoje moči svoji številni družini. Veliko je pretrpela, veliko izmoliła. Dajala je vsem najlepši zgled, ko je prihajala tako točno in redno v cerkev in k svetim zakramentom. Ni se nikdar ustrašila nad eno uro dolge poti v farno cerkev tudi ob mrazu in slabem vremenu. Zato smemo upati, da uživa sedaj pri Bogu zaslužen plačilo. Dobro srce Dovnikove matere je prenehalo biti, da bo njena plemenita duša uživala večni raj in veselje pri Bogu. Žaljuči družini prisrčno sožalje!

OTOŽ

(Vest iz Bolgarije)

Na Otožu pri Hauptmanu je bila rojena, v Sofiji v Bolgariji je 20. januarja letos umrla gospa Frančiška Johanova, roj. Piček. Bila je po starosti druga izmed Hauptmanovih deklet. Šla je po svetu in drugo domovino našla v Bolgariji. Rada je pomagala. Vse bi razdala! Posebno sočutje je imela do bolnikov. Pred nekaj leti je obiskala domovino. V Sofiji žaluje po njej sin z družino, na Koroškem pa šest sester. Bog ji bodi dober!

RADIŠE

(Pustna prireditev in še kaj)

V nedeljo, 26. januarja, so nas povabili naši igralci na pustno igro „Vdova Rošlinka“. Vreme je bilo lepo in sončno kljub temu da januarski mraz še vedno pritiska in je našo zasilno dvorano težko segreti v hudi zimi. Vendar so naši požrtvovalni igralci cel teden vsak drugi večer pridno vadili in pri tem pridno kurili in segrevali veliki prostor. Gledalci pa smo jo v nedeljo napolnili, potem pa se stisnili, ker je prostora še primanjkovalo, ter z dobro voljo in veseljem smehom pregnali mraz iz dvorane in zimo iz naših src. Ne bomo se ustavljali pri igri sami, saj je znana pove-

čini našim odrom po naših društvih. Videli smo, da so se režiser in igralci res potrudili, da je tudi ta burka res dobro in doživeto podana, ker težko je podati plehko in plitvo igro, da prikaže res tudi nekaj življenjske resnice. To se je igralcem tudi posrečilo, zato smo jim za ta lepi popoldan iz srca hvaležni, predvsem še zato, ker vemo, da je zanje, ki imajo že svoje družine doma, posebno težko. Zato zahvala še posebej našemu Andreju in Rudiju, da sta nam domačala svoje ženske doma, ko so se te vadije na odru. Zato je nujno potrebno mladega naraščaja. Veseli smo bili Barbke in Jozijia, ki sta se za prvič kar dobro postavila. Zato naša prošnja mladini: Pridi in pomagaj ustvariti s petjem in igranjem lepo kulturno veselje in življenje sebi in nam, ki smo za te ure oddiha in razvedrila srčno veseli in hvaležni.

Naj bi bilo res jubilejno to leto za naše društvo ob njegovi 60-letnici obstoja.

VOGRČE

(Jurček“ je prišel k nam)

Kdor je bral v prejšnji številki poročilo o Vogrčah, si je morda mislil: seveda, ker sami nič ne napravijo, pa druge povabijo, da pridejo k njim igrati! Saj tako delajo nekateri na Koroškem, da skušajo z gostovanji prikazati svoje kulturno delo, ker sami nič ali premalo napravijo.

Da nismo še popolnoma izdihnili, je po-

Jurček je reven pobček, bolj slabe pame-ti, pa dobrega srca. Doma žive v taki revščini, da Jurček nosi v košu platno, ki ga mati naprede, da zamenja z moko. Ker pa je moko nasul v luknjasti koš, je seveda prinesel prazen koš domov. Trije popotni muzikantje izrabijo Jurčkovo neumnost za svojo šalo. Povedo mu, da je stric Veter razpihal moko in Jurček gre sedaj s košem klicat vetra, da zahteva od njega moko nazaj. Res ga po dolgem klicanju priklie. Vetru se smili Jurček in ker mu moke ne more nazaj zbrati, mu zato daruje čudežni zvonček, čudežnega petelinčka in čudežno palico. Z zvončkom priklie najboljše jedi, s palico boleznijo ozdravlja, petelinček pa cekinčke izpusti. Nazaj grede pa Jurčka in muzikante zaloti strašna snežna nevihta in zatečejo se v gostilno. Ko krčmar vidi te tri čudežne reči, jih ponoči, ko oni spijo, ukrade in zamenja. Drugo jutro najdeta oče in mati Jurčka v gostilni, ko sta ga vso noč iskala, in Jurček hoče ves vesel mami pokazati, kakšne čudežne stvari ima od Vetra. Toda sedaj nič ne deluje nobena reč. V tej zadregi Jurček zopet pokliče Veter na pomoč. Ta mu da piščalko, s katero Jurček priklie divje može, ki planejo nad krčmarja in ga preganjajo, dokler krčmar vseh stvari ne vrne. Jurček mu odpusti in vsi se veselijo ob dobrotah, ki jih priklie čudežni zvonček.

Igra je zelo zahtevna, ker je treba veliko igralcev, med njimi so pravičnice osebe Veter, Nevihta, Zima, Divji možje, vile in še kozliček. Vse je bilo na našem malem odru

Gojenke gospodinskega tečaja v Št. Rupertu pri Velikovcu

vas prijazno vabijo na

pustno prireditev

ki bo na pustno nedeljo, 9. februarja 1964, ob 14. uri.

kazala vesela pravljica igra „Jurček“, ki jo je farna mladina na prvo predpostno nedeljo uprizorila popoldne in zvečer. „Jurček“ je tako navdušil mlado in staro in nam je prinesel toliko zdravega smeha, da smo mu iz vsega srca hvaležni. „Jurčku“ moramo čestitati k tako velikemu uspehu!

Igro je napisal P. Golia, bivši ravnatelj ljublj. gledališča. Poleg „Jurčka“ je napisal še „Princeska in pastirček“ in pa najlepšo pravljico igro, čudovito božično igro: „Peterčkove poslednje sanje“. Vživel se je v otroško dušo, v kateri je otroku pravljica resnica in v vseh igrah je otroke vzgajal k dobroti srca, usmiljenju in ljubezni do matere. Zato v predigri k Jurčku govori otrokom: „O Jurčku bomo zaigrali, veselo igro vam sedaj. Če boste poslušali, se boste naučili kaj, če drugega ne, da srce včasih več kot pamet ve.“

tako dobro izvršeno, da smo ob dobrem igranju vseh sodelujočih imeli vtis, da smo tudi mi v čudežni deželi. Za dve uri smo pozabili na vse drugo in se z Jurčkom žalostili in veselili.

Posebno pohvalo zasluži mali Petrov Peter, ki je težko in dolgo vlogo tako dobro rešil. Tako korajžen je bil kot bi bil na odru doma, ima močan glas in več pamei kot „Jurček“. Če bo imel priložnost, se bo razvil v dobrega igralca.

Gledalci so bili še posebno zadovoljni, ker takih iger nimajo prilike videti in marsikdo je rekel, da bi bilo prav, če bi še kje druge igrali.

V nedeljo smo ob tej igri v Vogrčah videli, kaj se da napraviti s požrtvovalnostjo in dobro voljo in ob močni režiserjevi roki. Prav za to se vogrški farni mladini prisrčno zahvaljujemo!

O izpolnjevanju davčnih izjav

Tu gre predvsem za davčne izjave za pavšalirane kmetije in gozdna gospodarstva, ki ne vodijo knjig.

Davčne izjave je treba oddati pri pristojnih finančnih uradih do 31. marca. Če kdo želi, da mu rok podaljšajo, mora tozadevno prošnjo poslati pristojnemu finančnemu uradu 8 dni pred potekom roka, to je pred 31. marcem. Take prošnje niso vezane na posebne obrazce, vsebovati morajo le vzroke, čemu naj bo rok podaljšán. Tozadevnih prošenj ni treba kolkovati. Kot vzrok za podaljšanje roka oddaje davčne izjave priznajo finančni uradi n. pr. še neurejene posredniške razmere, čakanje na potrdila o škodah n. pr. po toči, vetru, požaru itd.

Finančni urad sme, če davčna izjava ni bila pravočasno predložena, zaračunati za mudniku zamudnino, ki lahko znese do 10 odstotkov končno določenega davka.

Vedeti je tudi treba, da nepravilno in pomankljivo izpolnjene davčne izjave lahko kaznujejo. Davčne izjave, ki niso podpisane, niso veljavne in jih finančni urad ne smatra za oddane.

Davčna izjava ima štiri strani. Deli se v oddelke od „A“ do „M“.

V oddelku „A“ zahteva finančni urad splošne osebne podatke davčnega obveznika. Pod rubriko „Poklic, vrsta udejstvova-

nja“ morate točno navesti kakšen poklic ali kako drugače se udeležujete. Splošne oznake kot n. pr. kmet, ne zadoščajo. Tako n. pr. lahko napišete „Kmetovalec“ ali „Kmetovalec in gozdni posestnik“. Če kmetovalec vrši še enega ali več poklicev poleg svojega kmečkega dela, mora navesti tudi te; n. pr. „Kmetovalec in trafikant“ ali kmetovalec in gostilničar itd.

Na vprašanje o državljanstvu je treba navesti odgovarjajoče.

Važno je družinsko stanje. Davkoplačevalci, ki so poročeni, ovdoveli ali ločeni, morajo navesti točni datum od kdaj. Od tega je odvisno, v katero davčno skupino ga finančni urad vključi.

Tem vprašanjem sledijo nato podatki o bivališču in o domačem imenu kmetije.

V rubriko „Zaposlitev zakonca“ je treba vpisati, če je žena le gospodinja in kmetica na kmetiji ali če poleg tega vrši še kak drug poklic, kot n. pr. šivilja, gozdna delavka, dninarica, tovarniška delavka itd.

V rubriko „Zmanjšanje davka zaradi otrok“ je treba vnesti točne podatke o otrocih, ki so poročeni, ovdoveli ali ločeni, morajo navesti točni datum od kdaj. Od tega je odvisno, v katero davčno skupino ga finančni urad vključi.

1. znižanje davka zaradi otrok, ali
2. katerim je bilo odobreno na podlagi prošnje.

Nova zdravniška praksa

DR. STANKO SMOLNIG, kirurg, obvešča, da začne svojo kirurgično prakso 1. februarja 1964 v Celovcu, St. Veiter Ring 39, tel. 70-5-58 in v sanatoriju MARIA HILF.

Ples slovenskih študentov na Dunaju

Zadnjo soboto, dne 25. januarja, je priredil Klub slovenskih študentov na Dunaju svoj vsakoletni pustni ples. Kot že obe leti poprej, tudi tokrat v Ottakringer Straße 150. Zopet se je zbralo leto študentov, dunajskih Slovencev in njihovih znancev.

Kot častne goste je pozdravil predsednik Miha Klunik p. Ivana Tomažiča, zastopnika jugoslovanske ambasade dr. Mitiča, opernega pevca profesorja Marijana Rusa, lektorja za slovenščino na dunajski univerzi dr. Karla Piuka ter odvetnika dr. Toneta Jelena.

Med veselimi plesom je zapel tudi klubski zbor pod vodstvom Huberta Greinerja; Jožko Buch pa je skrbel za smešne prizore.

Lahko se reče, da vršijo slovenski študentje na Dunaju važno narodno delo, med katero spada tudi prireditev narodno-kulturnih in družabnih večerov.

Kot otroke v smislu tozadevnih zakonitih določil smatrajo:

1. lastne otroke in njih potomce,
2. pastorko in posinovljence,

3. druge mladoletne osebe, ki živijo stalno v gospodinjstvu davkoplačevalca, za katere ta skrbi in jih vzgaja. Izvzeti so otroci, ki so na hrani, kot n. pr. otroci deklet, ki je na kmetiji zaposlena in ima otroka na hrani pri istem kmetu.

Kakšni pogoji so potrebni, da je davkoplačevalec deležen znižanja davka zaradi otrok?

Znižanje davka gre davkoplačevalcu, če ima mladoletne otroke in sicer pod naslednjimi pogoji:

1. otroci so morali biti v koledarskem letu najmanj štiri mesece v skupnem gospodinjstvu davkoplačevalca, ali je moral leta štiri mesece v pretežni meri materialno skrbeti zanje in jih vzgajati;

2. otroci so morali biti v tem času v preteklem koledarskem letu mladoletni, to se pravi, stari manj kot 21 let. Če vložil davkoplačevalec prošnjo, mu lahko znižajo davek zaradi otrok tudi za polnoletne otroke, če so dani naslednji pogoji:

1. Davkoplačevalec je moral v preteklem letu pretežno materialno skrbeti zanje in za njih poklicno izobrazbo. Davkoplačevalec je moral v preteklem letu vsaj 4 mesece nositi stroške za življenje in za šolanje.

2. to pa velja le v slučaju, da otroci, za katere gre, v teku leta niso dopolnili še 25 let.

Ime, rojstni podatki, rodbinsko razmerje, bivališče in morebitno zaposlitev otroka je treba vnesti v tozadevne rubrike. Ako je mladoletni otrok zaposlen, to se pravi v rednem delovnem razmerju, je treba navesti naslov delodajalca ter višino dohodkov.

Ako zaprosite za mladoletne otroke zaradi prevzema stroškov, da vam znižajo davek, morate dokazati s potrdili izdatke za preživnino in poklicno izobrazbo. V prvi vrsti bo šlo tu za nezakonske ali neporočene otroke pa tudi za otroke iz prejšnjih zakonov, za katere mora davkoplačevalec plačevati alimente. Lahko so to tudi vnuki, ki ne živijo skupaj z davkoplačevalcem, vendar pa ta v pretežni meri skrbi zanje in jih vzgaja.

V oddelku — B davčne izjave je treba navesti vse delovne moči in vse osebe, ki spadajo k hiši. N. pr. Kmet sam, njegova žena, neporočeni odrasli otroci, zeti in snahke ter njih otroci, tete, strici, vsaki in sva-kinje itd. Otrok, ki še niso dopolnili 14 let, tu ni treba navajati, če bodo šele prihodnje leto stari 15 let. Otroci pod 14. letom starosti se ne smatrajo za delovne moči.

Stalne, tuje delovne moči, ki so vse leto na kmetiji zaposlene, je treba navesti, toda le njih število. Delavec ali dninar, ki je bil na kmetiji zaposlen le za časa žetve, ni stalna delovna moč. Te je treba navesti pod rubriko „nestalne delovne moči“ in sicer število dni, ko so bili na hrani.

Puch-, Sissy-, Ponny- in Mobylette-mopede motorna vozila, ženska, moška in mladinska športna kolesa v veliki izbiri — po najnižjih cenah — naročite pri domači tvrdki

Johan Lomšek

TIHOJA 2, P. Dobrla ves — Eberndorf
Telefon 04237 246

Zahtevajte cenike! Ugodni plačilni pogoji!

ZA DEKLETA:

Materinstvo neporočenih

Še zdaleč niso bila vsa dekleta, ki so se poročila, klicana v zakon. In tudi niso vsa, ki ostanejo sama, klicana v samoto. Vsako dekle pa ima od Boga svoje poslanstvo, katero pa mnoge zgrešijo...

Bistvo ženskega poslanstva je postati mati. Ob tem postane vprašanje: kaj potem tiste, ki ostanejo same? Ali so one izjale-vile načrte narave in se izneverile svojemu poslanstvu? Ali je dovoljeno odtegniti se materinstvu?

Poskusimo razvozlati ta navidezno precej zamotan voz.

Materinstvo obstoji v dvojem: v telesni rodni otroka in pa v vzgoji njegove notranjosti. Ni samo v prvem materinstvo, kot se tolikokrat napačno misli. Saj kažejo poizkusi, da bi se otrok, ki bi že kot dojenček bil odtegnjen človeški družbi in bi ga dali v krog živali, v svojem žitju prav malo ločil od živali. Torej samo telesno materinstvo zdaleč ne obseže vsega materinstva žene.

Če se dekle odpove telesnemu materinstvu, se nikakor s tem še ni odpovedala vsemu materinstvu. Ostaja še neizmerno področje dela, kjer lahko s pridom uveljavlja plemenite poteze svoje dekliske duše. Plemenitejši in vzvišenejši del materinskega poslanstva ji še preostane in ga more morda še v večji meri izživljati. In kolikor bolj surov je svet, toliko več takih „mater“ potrebuje, da ga plemenitijo s svojo žrtvijo in materinsko skrbjo.

V vseh časih so rastle legije duhovnih mater, ki so se odpovedale telesnemu materinstvu. Sledile so klicu: „Če kdo pride k meni in ne sovraži svoje... žene, otrok... ne more biti moj učenec.“

Materinstvu se je torej dovoljeno odpovedati, a vselej iz tehtnega vzroka. Če bi se mu kako dekle odpovedalo le iz komodnosti, egoizma, bi to ne bilo v skladu s poslanstvom žene. Kajti drži vsekakor trditev, da je večina deklet poklicana v zakon. Izjeme bodo še vedno tiste, ki se ne poroče in ne tiste, ki se poroče.

Svet vedno bolj zna ceniti delo teh, ki so se posvetile z vsemi močmi za srečo človeštva. Kdo bi preštel vse, ki po raznih človekoljubnih ustanovah skrbe za bolne in potrebne, lajšajo gorje, rešujejo življenja? Katera statistika bi mogla zbrati in zapisati vse napore neporočenih. Zgodovina ima veličastne dokaze z vseh področij človeškega udejstvovanja, ki so ga doprinele požrtvovalne in nesebične junakinje v odpovedi lastnim težnjam...

»Če se zgodi, da dolgo ne dobimo dovolj dobrega literarnega rokopisa,« je izjavil neki francoski založnik, »se raje odločimo za objavo zbirke dobrih križank kakor pa za tisk slabega romana«.

ZA MLADINO
IN PROSVETO

V znamenju zmage!

Kjer je boj, tam je zmaga ali pa pogin! Tako je tudi v človekovi duši. Zmaga ali pogin! In če pomeni živeti isto kot bojevati se, je človeku usojeno ali zmagovati ali pa propadati.

Človek, ki se zaveda svojega poslanstva in hoče veljati za značajnega, mora biti zvest načelom, ki ga vodijo k idealom. Tak človek je nujno postavljen v bojno fronto proti zlu in laži, ker se bori za resnico, ki je v življenju tolikokrat preganjana. Na dveh frontah se mora značajan človek boriti: premagovati mora nasprotja v sebi in nasprotja v svetu. Težak je boj s svetom, a še težji je boj s samim seboj. Odpovedati se je treba temu in onemu, česar si želi srce, zoperstaviti se je treba željam, ki se zdi, da brez njih ni življenja. Odpovedati se je treba tudi marsičemu, s čimer mika

in vabi svet. Sprejeti je treba marsikaj, kar je težko, morda zelo težko. Zmaga nad seboj in nad svetom zahteva žrtev, včasih herojskih žrtev.

Božji videc je povzel vse, kar zaveja človeka, da bi bil načelom nezvest, v te tri besede: poželenje oči, poželenje mesa, napuh življenja. Bogastvo, čutna naslada in napuh življenja: to so sovražniki na življenje in smrt človeku. Koliko zločinov je že povzročil pohlep po denarju? Koliko sreče in čistih src je že ubila neukročena sla? Koliko življenjskih tragedij je že povzročilo hlepenje po ničevi slavi...?

Zato prislunhl, človek, modrosti iz starih dni: sustine et abstine — zdržuj in vzdrži se! Zdržuj težave boja, vzdrži se vsega, kar te ovira v boju in zmaga te bo venčala!

Prijetne in neprijetne zgodbe o svatbi

Predpustni čas je baje najbolj ugoden za svatbe. Zakaj tudi ne? V zimskem času je vse bolj umirjeno, lagodno, domače in toplo v zakurjeni sobi. Tudi je več časa, ko so ceste zasnežene ali zaledenele in tudi nadležnih letoviščarjev ni v naših krajih v zimskem času.

Marsikatera dekle in fant se odločita, da hočeta v predpustnem času stopiti pred oltar, da si tam obljubita večno zvestobo. Tedaj se začne prva skrb, kako bo to šlo. Mnogi ženini in neveste si predstavljajo to vse bolj preprosto in enostavno. Toda že z dokumenti je križ. In to za gospoda župnika, še več pa za občino.

Ko je Marijan tožil pri poročnem nauku o težavah in skrbih za poroko, mu je gospod župnik rekel: „Veš, Marijan, ženiti se ni tako lahko, kot mislijo nekateri.“ Pa je hitro odgovoril prebrisani Marijan: „Veste, gospod, ženiti se je že lahko, ali oženiti se, je težko...“

Toda najhujše šele pride: oklici. To se začne tri nedelje pred poroko; vsaj po stari navadi je tako. Nekateri pa že hočejo biti bolj moderni, ali pa če se mudi... tedaj so oklici kar enkrat za trikrat. Takrat začno obrekovati in opravljati. Do kosti večkrat oberejo ženina in nevesto; zlasti nevesti prav nič ne prizanešajo.

Če obrekujejo preveč, je lahko mogoče, da do poroke sploh ne pride. To je gotovo hud udarec. Mogoče pa je še celo sreča, da do poroke ni prišlo...

„Hočemo še zadnjikrat pogledati na najsvetejšo Devico!“ so ječale ženske.

O. Kordecki je stopil na vzvišeno mesto in rekel: „Peklenska vrata ne premorejo nebeskih sil. Pomirite se in napolnite srca z upanjem. Med te svete zidove ne bo stopila krivoverska noga, ne lutrsko ne kalvinsko praznoverje ne bo opravljalo svojih čarovnij v tem svetlišču časti in vere. Ne vem sicer, ali pride sem naduti sovražnik, toda to vem: če bo prišel, bo moral oditi s sramoto in brezčastjem, zakaj njegovo silo bo strla večja sila, njegova hudobija se zlomi, njegova moč bo strta in sreča se mu izneveri. Napolnite srca z upanjem! Obrišite solze in utrdite se v veri, zakaj povem vam — ne jaz, le duh božji govori iz mene — da ne stopi Šved med te zidove — ljubezen ne splava odtod in tema ne bo ugasnila svetlobe, kakor tudi ta noč, katera se bliža ne bo mogla zabraniti božjemu soncu, da bi jutri izšlo!“

In bil je baš večer. Tema je že padla na okoličico, le cerkev je še rdela v zadnjih sončnih žarkih. Ko so ljudje to videli, so poklekali okoli zidov in upanje je takoj splavalo v njihova srca. V tem pa je začelo po zvonikih zvoniti „Zdravo Marijo“. O. Kordecki je začel peti „Angel Gospodov“, za njim pa vse trume. Zlahta in vojaki, ki so stali na zidovih, so se jim pridružili s svojimi glasovi, večji in manjši zvonovi so jih spremljali in zdelo se je, da poje in brni vsa gora kakor velike orgle, ki se slišijo na vse štiri strani sveta.

Prepevali so pozno v noč. Pred odhodom

Tako se vsak pustni čas ponavlja resnica: Če hočeš, da te ljudje hvalijo, potem umri, če pa hočeš, da te obrekujejo, pa se oženi!

Nato pa sledi svatba. Ponekod še hodijo „ladovci“ in „camerji“ in vabijo goste na ohcet. Drugod storita to ženina in nevesta sama; slabo znamenje pa je, če že kar tašča vabi svoje prijateljice...

Lepa je tudi navada, da se pokloni nevesti darilo. Toda tudi z darili so težave. Pa ne zato, ker nekaj stanejo; saj so ljudje ob takih prilikah dobrohotno radodarni. Vse težje je izbrati darilo, da bo nevesti v veselje in korist.

Kaj rado se zgodi, kot se je namerilo nevesti Minki. V dar je dobila: tri garniture jedilnega pribora po 12 kosov, pet urbudilk, tri kavne pribore in več namiznih prtov s prtiči.

Pa si je Minka tako želela ličen električni likalnik ali električni kavni kuhalnik. Prav nič ne bi bilo napačno, če bi Minka svoje želje na skromen način tudi izrazila, kar bi dobrotnim darovalcem še povečalo veselje v zavesti, da so Minko razveselili...

Za smeh

Berač: „Prosim za dar, sem lačen.“

Gospod: „Zakaj ne greste delat?“

Berač: „Če kaj delam, potem sem še bolj lačen.“

jih je o. Kordecki blagoslovil in rekel: „Kdor izmed mož je služil v vojski, kdor zna ravnati z orožjem in čuti hrabro srce, naj pride jutri v samostan.“

„Jaz sem služil, jaz sem bil pri pehoti, jaz pridem!“ so vpili številni glasovi.

Trume so se razšle. Noč je minila mirno. Vsi so se zbudili z radostnim vzklikom: „Šveda ni!“ Vendar so rokodelci ves dan nadaljevali naročeno delo.

Kramarjem, ki imajo zlasti pri vzhodnem zidu svoje šotore, so naročili, naj spravijo svoje blago v samostan, a v samem samostanu so neprestano delali pri zidovih. Popravljali so zlasti tako zvane „ovire“, t. j. ozke odprtine v zidovju, ki niso bila vrata, a bi utegnili služiti za izpade. Gospod Rožič-Zamojski jih je ukazal zadelovati z bruni, opeko, sipino, da bi jih lahko v potrebi od znotraj odzidali.

Ves dan so prihajali še vozovi z živežem. Dospelo je tudi nekoliko plemiških družin, katere je prestrašila vest o bližnjem sovražnikovem prihodu.

Okoli poldneva so se vrnili ljudje, ki so jih poslali prejšnji dan na poizvedovanje, toda nihče ni videl Švedov niti ni slišal o njih.

Vendar v samostanu niso prenehali s pripravi. Na povelje o. Kordeckega so prihajali oni meščani in kmetje, ki so poprej služili v pehoti in so poznali njeno službo. Oddali so jih pod povelje gospoda Zigmunda Mosinskega, ki je upravljal severno-vzhodni del trdnjave. Gospod Zamojski je ves dan razpostavljal ljudi ter jih pouče-

Iz filmskega sveta

KAJ PA JAPONSKI FILM?

Navajeni smo, da gledamo na Daljni Vzhod z nekim pomilovanjem češ, da so to dežele velikega siromaštva in zaostalosti. Da je Japonska med vzhodnimi narodi še najbolj napredna, to je sicer znano, a da je tam življenjski standard skoro evropskemu enak, je le malokomu znano. Posebno tehnični razvoj je na Japonskem zavzel tolik razmah, da je na mednarodnem trgu resen konkurent Amerike in Evrope. Saj so znani n. pr. precizni japonski radioaparati, avtomobili in tudi televizorji.

O visoki japonski kulturi priča tudi filmska dejavnost in gosto omrežje kinopodjetij. Saj zatrjujejo, da je filmska produkcija na Japonskem celo večja kot v sami Ameriki; na leto izdelajo namreč nad petsto novih filmov. Na mednarodnih filmskih festivalih pa Japonci prav tako resno konkurirajo z ameriški in evropski filmi.

Toda tudi televizija je zadnja leta prepredla na Japonskem deželo in postaja resen konkurent filmu. V zadnjih treh letih je padlo število obiskovalcev kina skoraj za 50 odst. Tako je bilo na Japonskem prodanih leta 1957 nad eno milijardo kinokart, lansko leto pa le nekaj nad 500 milijonov. V teh letih je zaradi tega moralo 1760 kinopodjetij zapreti vrata.

NASEL JE VERO...

„Danes vem,“ je rekel filmski režiser Henry Georges Clouzot, „da sem postal neveren zato, ker sem bil ošaben, ker nisem hotel sprejeti verskih resnic. Toda prav to, da sem se ob vsaki priliki zaletel v vero, je najboljši dokaz, da do vere nisem bil brezbrizen. Nikdar se ne blati to, v kar se ne veruje.“

Tako je izpovedal svojo krivdo veliki francoski filmski umetnik, ki mu ni bilo nič dovolj sveto, da ne bi blatil v številnih filmih. Toda doletela ga je nesreča, ko mu je tragično umrla žena. Vsa modernistična filozofija ga ni mogla potolažiti in tudi klasiki mu niso umirili srca. Končno je našel Kristusa in ob njem se je umiril. Začel je živeti po veri in doumel je veličino živega krščanstva.

Danes je Henry Georges Clouzot praktičen katoličan. S svojo drugo ženo Agnezo redno zahaja k sveti maši in prejema zakramente in je tako svetel vzgled v družbi današnjega izobraženstva.

— Drugi del odlične knjige Alb. Skrinjarja SJ »Jezus Kristus — Premišljevanja: je v Trstu izšel. Prevajavec rev. Jože Vovk je to pot slovenil celotno besedilo meditacij. Dokončno redakcijo slovenskega teksta je v svoji znani vestnosti opravil prof. dr. Ivan Vrečar. Naš prvi bibličist obravnava Jezusovo javno življenje (51—453), razmišlja pa tudi o skrivnostih presv. Trojice, Rešnjega Telesa, Srca Jezusovega (3—47); novost v slovenski duhovni literaturi so meditacije o Jezusu v veri prvih kristjanov (455—474).

val, kaj ima vsak storiti, ali pa se je posvetoval z očeti.

Kmitič je z radostjo v srcu gledal na vojne priprave, na pregledovanje vojakov, na topove, na kupe mušket, lokov, kavljev in sekir. To je bil v svojem življu! Sredi teh groznih strojev, sredi tega kretanja, priprav in vojne mrzlice mu je bilo dobro, lahko in veselo. Bilo mu je tem laže in veselejše, ker je opravil vesoljno spoved čez vse svoje življenje, kakršno delajo umirajoči, in je proti pričakovanju dobil odvezo, ker je spovednik uvaževal njegovo namero in odkritosrčno voljo, da se hoče popraviti in da je že nastopil to pot.

Tako se je gospod Andrej iznebil bre-menja, pod katerim je že skoraj podlegel. Dobil je težko pokoro in vsak dan je kraval njegov hrbet pod bičem. Spovednik mu je naročil, naj se vadi v pokorščini, in to je bilo zanj tem težje, ker je ni imel v srcu; nasprotno, nosil je v srcu napuh in slavo-hlepe. Naposled mu je bilo naročeno, naj utrdi poboljšanje s čednostnimi dejanji. To pa je bilo zopet zelo lahko. Sam ni po ničemer bolj hrepenel, ničesar bolj zahteval. Vsa njegova mlada duša je silila k delom, zakaj pod deli je razumel vojno in pobijanje Švedov od ranega jutra do večera, brez počitka in usmiljenja. In baš kako lepa, kako odlična pot k temu se je odpirala pred njim! Biti Švede ne le v obrambo domovine, ne le v obrambo kralja, katere mu je prisegel zvestobo, marveč še celo v obrambo Kraljice angelov, to je bila sreča, ki je ni zaslužil.

(Dalje prihodnjič)

Henrik Sienkiewicz:

6

OBLEGANJE

Jasne gore
V službi Najsvetejše

Zgodovinska slika iz švedsko-poljske vojne

Trdili so tudi, da zasedejo samo Čenstohovo; toda že to je razburilo misli, zlasti ker so drugi omenjali, da so Švedje krivoverci, katerih nič ne drži in so nalašč pripravljeni napraviti najsvetejši Devici nasilje.

Ljudje so torej omahovali, dvomili in verjeli vse povprek. Eni so lomili roke, pričakujoč strašnih prikazni na zemlji in na nebu, vidnih znamenj božjega srda; drugi so se pogrezali v brezdel in nem obup; tretje je grabila nadčloveška jeza. In ko je že ljudska domišljija razvila svoja krila, so takoj začele krožiti vesti, vedno bolj razgrete, vedno bolj nemogoče.

Popoldne so trume meščanov in kmetov z ženami in otroki vred obkrožile samostansko obzidje in se držale, kakor bi ga oblegale, plakaje in stokaje. Ob sončnem zahodu je stopil k njim sam o. Kordecki, se pomešal mednje in vprašal: „Ljudje, kaj hočete tu?“

„Hočemo iti v samostan za posadko, braniti božjo Porodnico!“ so vpili moški, potresa-joč s cepci, vilami in drugim poljskim orodjem.

P * I * S * A * N * O * B * R * A * N * J * E

MATEVŽ RAINER:

MOJI SPOMINI

Vojska

Ob času balkanske vojne so posebno gledali na nas Slovence in nas zmerjali s Srbi in Čuši. To sovraštvo do nas se je pa posebno pokazalo v prvi svetovni vojni, katera je izbruhnila 27. julija 1914. Ta dan so morali vsi tisti, kateri so aktivno služili, odriniti takoj k vojakom. Tisti pa, kateri nismo aktivno odslužili, smo morali v začetku naslednjega leta iti k naboru. Povečini so bili ti kmalu vpoklicani, jaz bi pa moral biti kot občinski tajnik, kot vsi drugi tajniki, oproščen. Ker sem pa imel na sebi greh rodoljubja, tudi ta služba ni pomagala. Bil sem vpoklican k vojakom. Ravnotako se je godilo mojemu prijatelju Mihaelu Schleicherju, ki je bil za tajnika v Skofičah. Bil je pač tudi tak grešnik. Ta je šel že prvi dan mobilizacije kot računski podčastnik (Feldwebel) k vojakom. Jaz sem prišel v Hartberg na Štajerskem, kjer je bil 7. pešpolk. Tam smo se vežbali nekaj tednov. Se mi je dobro v spominu, kako težko je bilo za starejše rekrute, okrog 40 let stare, ki so bili že izdelani in zgarani, in niso bili več tako prožni in urni. Ti možje bi radi vse naredili, a ni šlo več. To so bili največ gorski kmetje in delavci, ki so bili že docela zgarani. Se danes imam v ušesih, kako je Feldwebel Köferle ozmerjal dva kmeta, in sicer Folteja Keliha iz Sel in Smrečnika iz Strojne z „Windischer Heiland“ in podobno, ker nismo nista znala, kot več drugih. Bila sta mirna in dobra.

Vojska je divjala z vso silo. Rusi so prodrli precej globoko v Galicijo, ker jih Avstrijci niso mogli vreči iz njih dobro pripravljenih postojank. Kmalu so prišli ranjenci z raznih bojišč. Tako je šlo to trpljenje in bojevanje naprej do Vseh svetih 1918. Doma so pa povečini obdelovale polje in skrbele za kruh ženske z mladino in stariimi ljudmi. Ker za prehrano ni bilo tako dobro urejeno kot v drugi svetovni vojni, je bilo še težje za kruh. Tudi je bilo s prehrano v drugi vojni radi tega bolje, ker je Nemčija hitro zasedla precej držav, katere je vse izpraznila in zvozila veliko živeža v notranjost Nemčije. Le tako je bilo Nemčiji mogoče, da se je mogla tako dolgo, in sicer do maja 1945, držati. Vojskovodje so se naučili že v prvi vojni marsikaj. Spominjam se še, kakšen kruh smo dobili vojaki včasih leta 1917 in 1918. Morali smo dati struce v kapo, ker se je vse zdrobilo. Bilo je preveč sirkovca in menda tudi strokov (storžev).

Vojska je minila in prišla je zasedba po Jugoslovanih. Precej nas so Avstrijci leta 1919 zaprli in potem, ko na nas niso našli grehov, počasi izpuščali.

V času zasedbe so Jugoslovani napravili cesto iz St. Miha na Škofiče in drugo iz Loge vesi k jezeru. Te ceste so bile kot zvezne ceste potrebne. Sedanja uprava jih je dala v zadnjem času asfaltirati, kar je posebno z ozirom na naraščajoči tujski promet hvala vredno.

Približal se je plebiscit, kateri je duhove zelo razburil. Bili smo strogo ločeni. Pri glasovanju je bilo oddanih v naši občini 41 odst. za Avstrijo in 59 odst. za Jugoslavijo.

Po plebiscitu je bila občinska uprava v rokah Landbunda in socialistov. Pri volitvah 1924 smo dobili Slovenci 8, socialisti 6 in Landbund 2 mandata. Ker se je že vnaprej videlo, da bo borba za volitev župana precej vroča, je prišel okrajni glavar g. Fabrizio iz Beljaka, da bi vodil volitev. Ta gospod je bil prej v Trstu in imel aristokratski nastop. Ker je bilo razmerje oddanih glasov 8:8 je prišlo do žrebanja, pri katerem je določil žreb mene, katero izvolitev sem sprejel.

Delo pri občini

Delati pri občini mi ni bilo posebno težko, saj sem imel že precej skušnje pri tem, ker sem bil že prej nekaj let obč. tajnik, ter imel zraven v občinskem svetu zelo razsodne osebe, rekel bi skoraj na pol kratkem. To so priznali tudi razni uradi. Po kratkem času našega poslovanja mi reče zastopnik sodnije v Rožeku, da naj predlagam za sodnijske cenilce in zaupnike druge osebe, ker s tedanjimi, od bivše poslujoče stranke imenovanimi, ne morejo delati, ker niso zmogljive. Predlagal sem za to dva naša za-

stopnika, in sicer Vinka Gröblacherja, pd. Hofovca, in Arnolda Černica. Ta dva sta opravljala to službo v zadovoljnost vseh do svoje smrti. To je dokaz, da smo imeli v naši stranki zelo razsodne ljudi, kar je priznala tudi oblast. Odpadli so od nas večinoma nerazsodni ljudje ali pa bojazljivci in sebičnejši (egoisti). Ti so šli večinoma k umetno nastalemu narodu: „Windische“. Rok občinskega zastopstva je potekel in leta 1928 smo imeli zopet volitve. Tokrat smo dobili mi 10, Landbund in sociji pa skupno 6 mandatov. Bil sem tokrat s precejšnjo večino na novo izvoljen za župana ter bil potem klican na ponovno zaprisego na glavarstvo. Okrajni glavar je bil z menoj zelo prijazen in me vprašal, ali imam kako posebno željo. Rekel sem mu, da sem v letih 1921—1924 ponovno prošil za orožni

OTON ZUPANČIČ:

Zlato v Blatni vasi

*Prišli trgovci z novci
za šalo v Blatno vas zares,
na trgu sredi blata
pustili pisker zlata,
potem naprej, haha, zares,
zares trgovci z novci.*

*Prišli so slepci s cepci
za šalo v Blatno vas zares,
in pikapoka šlo je,
brž lonec je na dvoje,
potem naprej, haha, zares,
zares da slepci s cepci.*

Fran Milčinski:

Butalski gasilci

Butale, oh Butale! Butale so silno znamenite. V Butalah imajo vse in vse imenitnejše kakor drugod. Pa imajo tudi gasilce in so ti gasilci nezaslišano bolj imenitni od gasilcev drugod in zlasti od onih gasilcev, ki jih rede Tepanjčani.

Da, Tepanjčani se od pamtiveka kosajo z Butalci zaradi imenitnosti in Bog ne daj, da bi Tepanjčani kaj imeli, Butalci pa ne, in ko so v Tepanjcah imeli kolero, niso Butalci prej dali miru, nego da so jo dobili takisto in še črne kože povrh. To njih slavo še danes očitno razodeva znamenje ob mlaki sredi vasi, kjer imajo svoje vajeno shajališče gosi in race prostranih Butal, znamenite vasi, imenovane mesto.

Pa se je zgodilo in so imeli tepanjski gasilci postavnega načelnika, ki je vedel, kaj se spodobi, in si je nabavil prekrasen gasilski meč s pozlačenim ročajem, da je bil zgled in ponos ne le gasilski četi, nego tudi vesoljni fari tepanjci.

Holaj, komaj so to zvedeli Butalci, že so dejali: „Mi tudi!“ in so sklenili in so nabavili svojemu načelniku takisto meč — kaj en meč, dva meča, — naj ju nosi ob vsakem bedru svojega! Resnično so ju nabavili in ju je nosil in je bil v sijaju obeh mečev postaven nič koliko — ni dosti manjkalo, pa bi se bil pri procesiji še župnik umaknil kar izpod neba. Kajti so gasilci v nemajhen kras tudi vsem butalskim procesijam in ne le procesijam, nego vsemu — lahko bi rekel — duhovnemu življenju in napredku in sploh, kar ga je v Butalah. V primeri z njimi so tepanjski gasilci prava figa!

Na primer gasilska tombola v Butalah, prekrasne je imela dobitke. Tepanjčanom so se kar sline cedile po njih in je bila prva tombola vsakikrat sijajna svinja, tako zavaljena, komaj da so se ji noge poznale iz obilnega špeha. Vsako leto taka svinja niso bile mačje solze! Pa jo je vsako leto za tombolo podaril butalski župan, čast mu in spoštovanje! In je bilo potemtako le pravično, da je vsakikrat prvo tombolo zadela gospa županja. Pa je bila tombola ne le glede svinje urejena pošteno

list, a ga nisem dobil. Ukazal je uradniku, da mi ga takoj izstavi. Dobil sem torej orožni list šele, ko sem odslužil eno dobo (štiri leta) funkcije župana.

Potreboval sem orožni list in orožje za osebno varstvo. Bil sem namreč posestnik ne velike kmetije, lesni trgovec in izvoznik. Moral sem se skoraj vsak mesec enkrat peljati na Laško les prodajat in vnovčevati. Dobil sem ponavadi menice. Ko se nekoč peljeva s hlapcem Fricem na saneh opolnoči skozi gozd nad Vrbo proti domu, skoči nenadoma neki možki izza grma. Fric ga udari z bičem, ker se je hotel z nama spoprijeti. Konj se ustraši in začne dirjati, ta neznani možki, kateri ni dal glasu od sebe, je skušal nekaj časa naju dohiteti, a naš konj je bil hitrejši. Ta neznani možki je moral pač vedeti, da prihajam z Laškega in da bom imel bržkone tudi kaj več denarja pri sebi. Zaradi telesne varnosti sem pa res potreboval orožje, ki sem ga tedaj dobil.

(Dalje prihodnjič)

*Prišli so norci s korci
za šalo v Blatno vas zares,
planili so po zlato,
raztresli ga po blatu,
potem naprej, haha, zares,
zares da norci s korci.*

*Prišla je putka tutka
za šalo v Blatno vas zares,
vse blato potacala,
zlato je pozobala,
potem naprej, haha, zares,
zares da putka tutka.*

*In Blatničani zbrani
sklenili so v en glas zares:
»Ta puta kokodajca
bo nesla zlata jajca!«
Potem pa pit, haha, zares,
vsi Blatničani zbrani.*

in pravično, nego je vsako darilo, ki ga je naklonil kateri koli mož, zadela njegova žena, kar je bilo zelo koristno. Drugod so radi umazani pri darilih za tombolo, v Butalah pa ni nikdo skoparil in še tekmovali so, kdo bo več dal, kajti je vsak vedel, da dobi svoje nazaj — postavil se je pa le.

Taki so bili butalski gasilci. Pa kadar je počastila Butale s svojo navzočnostjo kaka visoka glava — visokim glavam pravijo v Butalah „fraki“ — in je prišel mednje kak cerkveni ali posvetni „frak“, vedno in povsod so bili gasilci prvi: načelnik z mečem ob vsakem bedru, vsi gasilci v zlatih portah. Zlate porte so imeli oni v Tepanjcah tudi, toda butalski gasilci so se poleg port ponášali vsak tudi še z medaljo. Niso drage te medalje, posebno če jih kupiš tucat skupaj. Učinek teh medalj pa je nezaslišan, ne, kolikor se tiče požarov, s požari se v Butalah sploh niso pečali, pač pa kolikor se tiče „frakov“, ki se niso mogli precuditi obilnim zaslugam, ki so jih razodevale te medalje.

Vrli butalski gasilci so imeli tudi svojega patrona, seveda so ga imeli! Toda mu ni bilo ime sveti Florijan — Florijan je jako kmetsko ime, dobro za one v Tepanjcah. Nego jim je čul na prelepo slovansko ime Cvetoslav, kar je pravzaprav isto kot Florijan, pa je vendar drugače. Temu patronu je bila posvečena lična cerkva, na gričku je stala nad Butalami, daleč jo je bilo videti naokoli, in je bila ta cerkev hkrati gasilski dom. Zvonik je bil zgrajen tako, da ni bil ne zvonik — mesto zvona so imeli notri obešen koš, tako lepo res ni pel kakor resničen zvon, toda zato je bil cenejši. Služil pa je zvonik tudi še za sušenje cevi, kadar bodo namreč imeli cevi, toda morajo najprej plačati načelnikova dva meča, potem pridejo na vrsto cevi in vse drugo.

V oltar pa jim je bila naslikana priznana domača roka svetega Cvetoslava in ni bil oblečen v tisto pogansko vojaško obleko z dragonsko čelado kakor tepanjski sveti Florijan. Krasil mu je marveč telo lični gasilski krog s portami in z medaljo in ni imel golide v roki, ampak mu je služila

brizgalnica. Naslikana ta brizgalnica je bila tačas edina, ki so jo imeli v Butalah; dejali so, da brizgalnica stane, ne mudi se pa zanjo, so dejali, saj ne gori!

God svojega patrona so praznovali vsako leto jako slavnostno — dopoldne z golažem, popoldne z veselico — ne, s tako veselico se Tepanjčani niso mogli ponašati! Sploh Tepanjčani! Tepanjčani so smešni! Imeli so požar, pa jim je zmanjkalo vode! Vode Butalcem ni zmanjkalo nikoli in je ne bo, prekrasno mlako imajo sredi svoje vasi, imenovane mesto. Ne, vode ne! Take katastrofe so bile Butale do sedaj srečno obvarovane. Pač pa, kar se tiče vina, vina jim je že zmanjkalo, in to prav na lanski veselici svetega Cvetoslava. Take so pač gasilske veselice v Butalah.

Pa se je to zaradi vina zgodilo lani, letos se ne bo zgodilo in ako Bog da, nikoli več. Ko je letos prišel praznik svetega Cvetoslava, so bili pripravljeni, kratko rečeno, na vse — lanska katastrofa jim je bila v živ pouk. Letos so bili pripravljeni, dobro so bili pripravljeni na kakršno koli, tudi na najelementarnejšo žejo!

Letošnja slavnost se je razvijala jako krasno s šaljivo pošto in korijandoli in ameriškim zaporom in srečolovom in vsesplošnim razpoloženjem.

Pa je bilo okoli sedme ure zvečer, ko je gospod načelnik razigrano naročil še en bokal s pristavkom, da tudi po tem bokalu še ne bodo šli. Korajžno si je pomaknil čelado nad desno uho, se udaril po kolenih in zadovoljno vzdihnil: „Hardun, se imamo do ...“

Pa mu je beseda v sredi nehala in mu je iz grla nepričakovano prikipela druga in drugačna: „Gori, gori!“ je zakričal in že mu je bilo v rokah gasilsko trobilo in je zapel svoj pretresljivi: „Tatá, tatá!“

Gorelo je. Cerkev svetega Cvetoslava na griču je gorela. Velik okrogel plamen ji je objemal leseni stolp in cerkveno streho.

Tedaj se je spoznalo, kaj je gasilska disciplina in strumnost in neustrašenost v Butalah. Komaj se je oglašil, že je koj za njim enodušno zatrobila vsa ostala vrta četa: „Tatá, tatá!“ in je kričala, da gori, in so imeli nekateri v ustih še vino in niso imeli časa, da ga požro ali da ga izpljunejo, nego so zatrobili in zakričali kar iz polnih ust — to ni bilo v prid zlatim portam in medaljam, enemu se je celo zaletelo in bi se bil skoraj zadušil.

Imenitno je bilo, spodbudno, naravnost pretresljivo in vsekakor vredno staroslavni Butal. In so trobili in kričali tako junaško in vztrajno, da so jih slišali notri v Tepanjce.

Tepanjčani so čuli, kako neusmiljeno kriče v Butalah in trobijo na pomoč. Pa so pozabili na stara nasprotstva. Dejali so: „Butalci imajo ogenj in grlo in trobila tudi, brizgalnice pa nimajo — pojdimo jim na pomoč!“ Vpregli so se v svojo brizgalnico in so hiteli v Butale, kjer da imajo ogenj.

Ognja pa ni bilo.

Ampak je le vzhajala luna baš izza cerkve sv. Cvetoslava in je bil njen svit od butalskega vina rdečkast in je obdajal stolp in streho. Ko so bili Tepanjčani pridirjali potni in upehani, je luna mogočno že plaval nad cerkvijo sv. Cvetoslava in njenim stolpom in zdelo se je, kakor bi se muzala.

Butalci pa so od vraga. Niso bili kaj hvalni Tepanjčanom za njih dober namen. Piti so jim sicer dali, toda so se jim zraven posmehovali: „Hoho, Tepanjčani, ali ste prišli v Butale luno gasit? Hoho, hoho. Ali v Tepanjcah nimate lune, da bi jo gasili tam, in ste morali nad njo semkaj? Hoho, Tepanjčani, hoho!“

Pa tudi Tepanjčani niso sedeli na jezikih in so dejali: „Imamo luno v Tepanjcah, imamo jo. Ampak je vaša v Butalah dosti imenitnejša, kakor je pri vas sploh imenitnejša vsaka reč.“

Za dobro voljo

Neka gospa poprime fanta, ki ji je mleko nosil: „Ti, kaj pa je to, da je mleko danes tako vodeno?“

Fant se pa odreže: „Je pa spet moja sestra deževnice prilila. Mati so pa rekli, da naj vode iz studenca natoči.“

IX. zimske olimpijske igre v Innsbrucku

(Nadaljevanje s 1. strani)

Dosedanje zimske olimpijske igre so se vršile doslej osemkrat in to:

1. Leta 1924, Chamonix — Francija;
2. Leta 1928, St. Moritz — Švica;
3. Leta 1932, Lake Placid — Amerika;
4. Leta 1936, Garmisch-Partenkirchen — Nemčija;
5. Leta 1948, St. Moritz — Švica;
6. Leta 1952, Oslo — Norveška;
7. Leta 1956, Cortina D'Ampezzo — Italija;
8. Leta 1960, Squaw Valley — Amerika.

Pa pogledajmo, kako so potekala do danes posamezna tekmovanja:

CETRTEK, 30. JANUARJA:

Umetniško drsanje parov je prineslo prvo presenečenje. Prvo zlato kolajno sta si priborila ruska predstavnika: Ljudmila Belusova in Oleg Protopopov. Srebrno lovoriko pa sta dobila nemški par Marija Kilius in Hans Baumler, čeprav so ju smatrali za favorita (pričakovana prvaka).

Hokej na ledu: SZ — ZDA 5:1; Kanada — Švica 8:0; ČSSR — Nemčija 11:1.

B-skupina: Avstrija — Jugoslavija 6:2; Poljska — Romunija 6:1; Italija — Madžarska 6:4; Japonska — Norveška 4:3.

Smuk: Egon Zimmermann je bil zmagovalac v smuku in prva zlata kolajna za Avstrijo, srebrno je dobil Francoz Lacroix (izgov. Lakroa); bronasto pa Nemec Bartels.

Tek na 30 km: Zlato kolajno Finca Eera Maentyranta; srebrna Groenningen (Norveška); bronasta Vorončikin (SZ).

Hitrostno drsanje: 1. Lidija Skoblikova — zlata kolajna (SZ); 2. in 3. mesto tudi Rusinji.

PETEK, 31. JANUARJA:

V hitrostnem drsanju na 1500 m je dobila zlato kolajno Lidija Skoblikova in postavila nov olimpijski rekord.

Skoki s 70-metrške skakalnice: 1. Veikko Kankkonen (Finska) — zlata kolajna; 2. Toralf Engan (Norveška) — srebrna.

Hokej na ledu: A-skupina: SZ — ČSSR 7:5; ZDA — Nemčija 8:0; Kanada — Švedska 3:1; B-skupina: Poljska — Norveška 4:2; Japonska — Romunija 6:4.

SOBOTA, 1. FEBRUARJA:

V slalomu za ženske: Toliko pričakovani spopad smučark v slalomu se je končal z zmago sester Goitschel (izgov. Goičel) iz Francije. Avstrijke so popolnoma odpovedale.

Hitrostno drsanje na 1000 m. Tudi tu si je Lidija Skoblikova osvojila zlato kolajno in s tem že tretjo po vrsti. Tudi srebrna in bronasta je pripadla Rusinjam.

V dvosedežnem bobu sta zmagała Angleži pred italijanskim parom.

Tudi v teku na 10 km so pobrale vse prve tri lovorike sovjetske tekmovalke.

NEDELJA, 2. FEBRUARJA:

Veleslalom: 1. Boulieu (Francija) — zlata; 2. Schranz (Avstrija) — srebrna; 3. Stiegler (Avstrija) — bronasta.

Tek na 15 km: 1. Maentyranta (Finska — zlata; 2. Grönningen (Norveška) — srebrna; 3. Jem-berg (Švedska) — bronasta.

Zmagoslavje selskih smučarjev

Po več ali manj neuspešnem tekmovanju selskih smučarjev v št. Janžu so mladi Selani na Peci pri tekmovanju za „Zlate smuči“ v Krki, ponovno pokazali svoje znanje. Več kot 100 tekmovalcev se je borilo za dragocene pokale. S štartno številko 8 je Maks Pristovnik postavil najboljši čas, kateremu se nobeden izmed naslednjih 100 tekmovalcev ni mogel resno približati. Pristovnik je sploh eden najboljših tekmovalcev na Koroškem, kar je dokazal že na več tekmah letošnje sezone. Prav posebno pa še pri zadnji obvezni tekmi „Vierhüttenlauf“ v Oberdrauburg.

Medtem ko je večina Selanov sodelovala pri tekmah v št. Janžu — Hubert Ogris 2. pri mladini, Hermi Uznik 6. in Maks Oraže 8. kot najboljši Selani — je Pristovnik na isti dan slavil svoj najlepši uspeh. Maks je bil namreč samo za desetino slabši od Mayerja, bil je drugi pri juniorjih in v splošnem zaporedju šesti. Pripomniti pa je treba, da so bili zbrani vsi najboljši iz Koroške in Vzhodne Tirolske ter 2 iz Slovenije in 4 Islandci, ki trenutno tekmujejo na zimski olimpiadi. S štartno številko 42 je premagal vse Islandce, Jugoslovane in znane iz kadra, kot Gruberja, Stotterja, Kaponika, Winklerja, Martinjaka, Heidlerja, Pöchheima, 3 Prombergerja, Zirknitzerja in druge nam že znane smučarske „kanone“. Maks, kar tako naprej!

PONEDELJEK, 3. FEBRUARJA:

V nordijski kombinaciji je zmagal Knutsen (Norveška) pred Rusom Kiselevom in Nemcem Thomom.

Veleslalom za ženske. Tudi tokrat sta zmagała Francozinji Goitschel samo pred Amerikan-ko Saubert.

TOREK, 4. FEBRUARJA:

Sankanje za ženske. Zlato in srebrno kolajno sta dobili Nemki, bronasto pa Avstrijka Thurner.

Hitrostno drsanje na 500 m za moške. Zmagał je Amerikanec Mc Dermott. Zanimivo, da so dobili srebrno kolajno 3 tekmovalci (2 Rusi in Norvežan).

V biatlonu sta dobila dva Rusi zlato in srebrno kolajno, bronasto Finca.

Hokej na ledu: A-skupina: SZ — Finska 10:0; ČSSR — Švica 5:1; Švedska — Nemčija 10:2; B-skupina: Jugoslavija — Japonska 6:4.

Kaj je z našimi smučarji? Bilanca naših uspehov v alpskem smučanju do sedaj je precej revna. Tri zlate kolajne za Francijo in le ena za Avstrijo.

Kot šesti je šel Hermi Uznik v veleslalom in kot dvanajsti Maks Oraže. Oba sta si priborila odlični čas za moštvo. Za presenečenje je poskrbel tokrat Erik Uznik, ki se je s številko 27 umestil za Pristovnikom na drugo mesto pri juniorjih.

Pri razglasitvi zmagovalcev je Maks Pristovnik kot najboljši dneva in zmagovalac juniorjev prejel pokal „Zlate smuči“, zlato kolajno in listino. Pristovnik, Uznik Erik in Hermi ter Oraže Maks pa so tvorili moštvo, ki je zmagało z več kot 6 sekund presledka nad moštvom iz Krke in Flattnitza in dobili pokal kot listine. Srebrno kolajno pri juniorjih je dobil Erik Uznik, bronasto pa Hubert pri mladini.

SAHOVSKE VESTI

V mednarodnem šahovskem turnirju v Moskvi je zmagał bivši svetovni prvak Smyslov. Drugo mesto je zasedel Tal pred Jugoslovanom Gligoričem. Zanimivo je, da je velemejster Keres dosegel le šesto mesto. (16 tekmovalcev.)

Lukan Valter klubni mojster Askö Bekštajn Sedaj je Askö Bekštajn eden najmočnejših klubov Koroške, dokončal je zelo močno zaseden turnir za klubni pokal. Nekoliko razočaran je tokrat J. Gallob; (drugi pri koroškem prvenstvu) zasedel je namreč samo četrto mesto.

Končni vrstni red: 1. Lukan Valter 10½ točk; 2. J. Gallob II 9½ točk; 3. A. Legat 7½ točk; 4. J. Gallob I 7; 5. H. Warum 6½ točk; 6. D. Gallob itd. (12 tekmovalcev).

SLOVENSKE ODDAJE V RADIU

PONEDELJEK, 10. 2.: 14.15 Poročila, objave. Pregled spreda. — Za staro in mlado — za ples in zabavo... igrajo Zadovoljni Kranjci. — 10 minut za športnike. — 18.00 Športni obzornik. — TOREK, 11. 2.: 14.15 Poročila, objave. — Iz ljudstva za ljudstvo... Ana Pavlič iz Železne Kaple pripoveduje šaljive zgodbe. — SREDA, 12. 2.: 14.15 Poročila, objave. — Kar želite, zaigramo. — CETRTEK, 13. 2.: 14.15 Poročila, objave. — Komedijanti v odrski luči in na dnevni svetlobi (2.) Marijan Rus pripoveduje anekdote iz časov ko je študiral petje pri pokojnem Juliju Betettu. — PETEK, 14. 2.: 14.15 Poročila, objave. — Od petka do petka po naših krajih in pri naših ljudeh. Novice, ki jih zbira in piše Blaž Singer. — Žena in dom. — SOBOTA, 15. 2.: 9.00 Od pesmi do pesmi — od srca do srca. — NEDELJA, 16. 2.: 7.30 Duhovni nagon. — S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo.

Iz programa ljubljanske televizije

Sobota 8. 2.: 16.50 Poročila, 17.00 Hokej v Innsbrucku, Kanada: Rusija, 19.00 TV-obzornik, 19.20 Ekspedicija, 19.45 Innsbruck, filmski pregled, 20.30 Hokej v Innsbrucku; Yeškoslovaška: Švedska.

Nedelja, 9. 2.: 12.55 Innsbruck: posebni smučarski skoki, 15.00 Pustni karneval v Viareggio, 17.45 TV-podlistek: Zapeljivci; 18.15 Mladinska oddaja, 19.05 Športna poročila, 19.15 Innsbruck: filmski pregled, 20.25 Innsbruck Zaključek olimpijskih iger, 23.00 Poročila.

Ponedeljek, 10. 2.: 17.30 Pouk angleščine, 18.30 Poročila, 18.35 Kljukec in medved — lutke, 19.00 TV-obzornik.

Sreda, 12. 2.: 17.30 Ruščina (67. lekcija), 18.00 Poročila, 18.05 Zanikni bralec slik, 18.20 Televizija mladih, 19.30 Sprehod skozi čas, 22.35 Poročila.

Četrtek, 13. 2.: 17.30 Pouk angleščine, 18.30 Britanska enciklopedija, 19.00 TV-obzornik.

Petek, 14. 2.: 17.30 Pouk ruščine, 18.00 Poročila, 18.05 Kmetijski nasveti, 18.50 Glasbeni kotiček, 19.00 TV-obzornik.

MAJI OGLASI

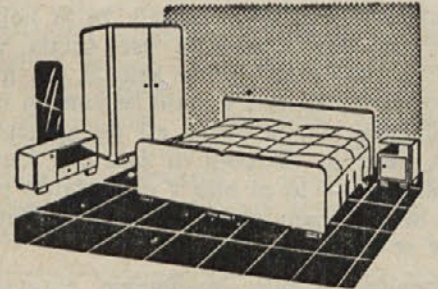
RAZNO

Ugoden nakup volne! — Volna, znamke šetland, namesto šil. 25.50 samo 19.80, zato takoj pohitite! V trgovini WOLL- und STRICKBAR, (nasproti kapucinske cerkve) v Klagenfurt - Celovec.

Daruj za tiskovni sklad!

PRODAJA

Resnično znižane cene! — Flanelaste jutranje halje, do tal dolge šil. 80.—. Flanelaste srajce za gospode od 38.— šil. Takoj pohitite v trgovino SATTLER, Celovec - Klagenfurt, am Heumarkt.

Vse Joka izdelke in opreme tudi za tujske sobe

PODJUNSKA TRGOVSKA DRUŽBA

Bratje RUTAR & Co.

Dobrla ves-Eberndorf tel. 04236-281

...lauter Volltreffer

finden Sie bei unserem Winterräumungsverkauf

Od 10. do 15. februarja 1964

Jedilni pribor 138.30
nerjaveča kovina, za 6 oseb

Kozarci 2.90
za limonado ali pivo

Omela iz perlona 19.50

Gramofonske plošče 10.—
tovarniško nove, popevke ali ljudska glasba

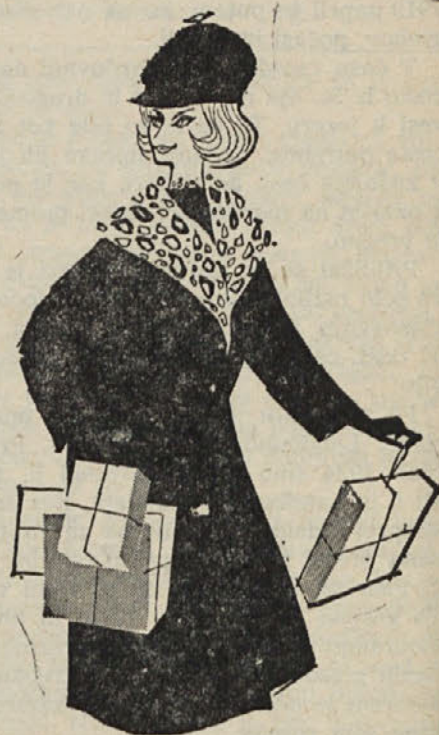
Gramofonske plošče, 15.—
velike, 17 cm

Mali super radio 590.—

Zračne blazine 185.—
s škotskim vzorcem

Moške nogavice, 10.80
kratke, raztegljive, vzorčaste in enobarvne

Otroške volnene rokavice 16.—

COCC KAUFHAUS **forum**

KLAGENFURT · Bahnhofstraße 37

Izredno

znižane cene!

Edinstvena priložnost nakupa pri
ZIMSKI
INVENTURNI
RAZPRODAJI!

Prepričajte se sami!

L. Maizner

Klagenfurt-Celovec Alter Platz 35